Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Rahbek, Knud Lyne
Titel | Title:	Trondhiems Befrielse : Nationaldrama i fem Optoge :
Udgivet år og sted | Publication time and place:	1809 Det Kongelige Teaters Sufflørarkiv nr. 768
Fysiske størrelse | Physical extent:	1 bind, 128 sider.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Det kgl. Teaters Sufflørarkiv Nr. 768

Trondhjems Befrielse.

Nationaldrama i fem Akter

af

L. L. Kaforl.

Personerne,

Claus Vinterskiold, Dansk Commandant i Trondhjem.
Wolfrath von Lindenaum, Landsdiing Sammesteds.
Tarald Trondsøn, Borgermester.
Hulga, hans Datter.
Frøen Munds, hendes Brudgom.
Jørri Munds, hans Broder.
Svein Uglo, Lensmand.
Friel Slig, Raadmand.
Christen Holberg, norsk Mejou.
En dansk Drabant.
Trondhjems Raad.
Vagt.

Handlingen foregaar 1658, da Trondhjem med den vestlige Del af Landet var kommet i de Svenskes Hænder; dersom er landets Ret i Taraldshus, som Lindenaum har lagt Gjaarden; andre og finde den Kongegaarden i Raadhuset ved Kongsalen.

Første Act.

Første Scene.

Erna, Helga.

Helga.

Saa er det sidst? Saa vil du fra din Helga?

Erna.

Jeg maa, min Helga! o! hvad skal jeg her?
Hendragen örkesløs de mörke Dage,
Ved min Brödres Trangsel, Sveis og Harme,
Din Fadres Sorger, dine stille Taarer
Det ugu Herskabs Vanvold og Ulag.

Helga.

Og troer du da, alt dette vorder bedre,
Et Lysten lokker os, forti du reiser,
Du, din Helgas Alt, din Modres Lyst og Voldsod,
Min Fadres Haarne Vou, og Ellos Hulling.
Naar vi nu miste dig, hvad faa vi
Dig selv, hvad faa vi til Trøst tilbage.

Erna.

Det glade Haab, jeg kommer hvart tilbage
Og bringer dig og Sveis hvalsø mere.
O Helga! var det at undrage mig
Fra den almene Trangsel, jeg drag bort,

Hvad var din Drøm da? vi skal om Moder,
Ved mindre skal vi søge vord. Men nei!
Jeg drager ikke bort at søge Ære
Et fjerdt frisind i vort Fædreland.

Helga.

Vort Fædreland! og findes vi ei her?

Kvan.

Vort Fædreland er vi vort Fædreland.
Det Land, hvor vore Fædres Dage lyde,
Det Land, hvor vore Fædres Dage hvile
Det Land, hvor vore Fædres Kvæg har Hjem,
Det er vort Fædreland, min elskte Helga!
Vi her, hvor hvemmend Fredom Dræber Landet,
Vi her, hvor kun Kjøbstagen Skjøgens Dage,
Vi her, hvor vore Fædres Kvæg fortrænges,
Nød ved ingang vor Dværdomes Kiøge her.

Helga.

O Kvan! vi kan jeg medsige dig
Jeg Kvinder, dvæs, elsker jo det Hinsides,
Saa nordmandskravet for Norge og dets Dage.
Jeg vend, jeg vend jo, at du elsker dem,
Dem jeg er stolt af, at du elsker mig.
Men Kvan! men naar nu du drager bort
Og efterlader hver dem, du har kiær,

O sig da selv, sig er det da saa sellert
Du kommer det igjenn, er det saa sellert,
Du finder dem, du elsker, hver igjenn.

Gunn.

Dort flyver den min Fortgang, elskte Helga!
Din Fadres Blik i Himmen lygner skildlan
En gunstig Løn og bringer snart del igjen,
Der ved vi har opført et varm Norge.
Dem skal jeg ikke kal den ædle Sindet,
Du vendt, som Brudens, under mig ved Dag;
Ved gaar han mig i Broder Ried sit Ord
Et vorde hvi min Fadres Eftermand.
Naar nu jeg bringer han det Ord tilbage,
Han vi den indfarn, jeg vi ønske Foldet,
Det vil han da blandt ubestagne Sinde,
Dem Sindsfod med ulidig han besmittet,
Udsende mig et Vidnesbyd, hvor jeg den
Forbygde Fordnes Ord for min Broder
Og med min Moder og min ædle Helga
Find udsom En og Glæd og Dyrelighed
Det Stabe selv et jordisk Paradies.

Helga.

O Gunn! Gunn! hvor vi vi, du staar
En Vendnes Engel med sit Lunsprand

Fuglene ud og dette Paradiset,
Som de saa tydelig afbilder mig.
Din Helga Skjønt; synd du, jeg spurt?

Dronningen.

Jeg synd det, Helga! men jeg synd og spurt
Jeg ledes Skjæbnen; nu Alfaders Lykke
Er vi saa stærkt, at vi det Skjulte fant,
Hvor Sundig Skandse Forfædrenes Slangen vrimsler
Dukning paa Lykke; jeg saa fant den Hjelle
I Lysfind Sangens, at dens Stolte Sangere
Ret Kunne bramme Skjønt i Volnus Vraalen;
Og altsaa saa jeg fant den Hjelt Dam
Og vist sig i Krøgtelige Konges,
Som ikke Snusigt, men for dog ret grøn
Om Krigt maaskee vi vinkend' mænd med Kvinder.
Men ogsaa saa jeg fant min ædle Helga
Gaae frem i Dyrnes Fulde Majestæt,
Og ikke nødvendig den ædle Dron
I Kjønt for sin fod et flygtigt Lykke
At saa snart dreiig om sig Lykke, mindre
At agte paa, snart vaadsom den sig drunde.

Helga.

O Dronning! du saa fant mit Alfaders Øie;
Det saa din bange Ånde ogsaa paa,

Og maatte egen gaa, for den var redsom
Vel var naar den i trøstefulde Bølge
Ophavnet sig mod Sunde; nei just naar
Den dennesfaste lagrende for Sundes Sod
Sig krummed i forredende Vanlighed,
Da Arne! o da saae hun det med Skjelvelse
Hvor Hangjøiet, krøllet af forgjæves
At vende det et Øieblik, pludselig
Igjennem Sølv sin paapagne Hundehed
Faldt gnistrende med sin medfødte Ondskab
Saa Viden hun gaa sig; da skjalv din Sjæl
O tro mig, tro mig, Hangjen med dilfulde,
Hvor Ihelga er at skrøbe og at saare;
Vend det ret Øie for Arne, hun Dan forgjæld.

Arne.

Frygt ei for ham, som Fædrelands Undersaat
Er han for Amrold og Ellers filler.
Du vandt det selv; nei lod jeg mig bedaare
Af Lindesmerne paa Løvens og hans Tilbud
At hylde Norges Konge; jeg er norsk,
Og skjænker det det sidste Haandtryk;
Min Konges Vogge stod omgivne mig;
Hvo der formaaer sig at bryde den.

Ihelga.

Du sørger! den, som for Dig saa hat han vel.

Saad Sind er Lindesnorre fulleg? Tro mig Kvinne!
Saad han gaaer Svangre med, jeg ei kan vide,
Men ikke maaka jeg forstaar hans Ordsprog,
Den lumske Skalkeøje, han ser dig ind
Saas han ei trorre dig feldet i hans Kvarre.

Kvinne.

Det vil den ædle Kvinnesinnet ei tilstede,
Ugjerninge ikke den sedrøfulte Dryne,
Den Søn Gustav Adolfs Haabnbrodre
Den kongelige Magt i Sønderne
Saa en Udlænding inden Fædreland
Og inden Kjønnsæne, draget hem ved Høigunst,
Af den Udlænding Klippenbach hans Mænd
For Kvæsing og for Norge ligge frommed,
Og ligge Bold for Bryggen Dæg; Om ind Eder
For saad han Ladne sit ngt.

Helga.

Maaskee ugjerne!
Vore Kvinnesinnet det, o! nem hen ikke det dog,
Beklagne os og ej Ladne Lindesnorre raade.

Kvinne.

Vi ser i Trondhjem, Helga! Last Ein Skat
Ombring i Vinterat, hun, snart Kommer vi os
Fra dnes gamle Fædre, Mand fra Krig,

Og Gudrun fra sin Gaard at jagte bort
I fremmed Land til en fremmed Konig,
Maaskee ikke at nyde for at nyde,
Og blind saa forskjel! Nei den Kraft Kvinnesjeel
Har i forening med den ædle Fader,
Den Dalen Nordmandt og med Nordmandt Kvinde
Og Nordmandt Kjødsel, vorst Trondhjems Kjøbgud,
Saa vil han være min.

Helga.

Og naar du hører
Min Fadre Kjøgtes Fald, saa da, min Arne!
Du vend, han Gudrun aldrig søgte.

Arne.

Jeg sig
Det vend jeg, Helga! men jeg vend tilbage,
Hvor ofte han søgtes for saa han saae Lidet.

Helga.

O Arne! Arne! o du vil forgjeves
Fuldgjøde Haab, og Mod, og Trøst og Tillid
I denne Tavn. Fuldkom dem og dem
Du vedhøm Afgrund aabner sig; dens Navn
Er Afskeed; det er Kjøbet, o det er
Den frygtelige Kjøbet, vi skal skilles;
Men vigt er det, om vi samles atter.

Arna.

O Hilga! Hilga! hvad vil du paa mig
Indkomme i mit hjerte en Forklaring,
O der var noget mig saa kært at faae!
Tænk det, Hilga! det er mig, der gaaer,
Der gaaer det Tryggest; det er dig, du bliver,
Der bliver her i Hjertet, som ... o Hilga!
O troe du, det var umuligt, Arna kunde
Gaae bort fra dig, naar han nu gik for dig.

Hilga.

O! saa du vilstaaer dig, du forglemmer Hilga.

Arna.

O! men miskjend, mistryd mig ei, min Hilga!
Jeg tryghed'mindre, end jeg tryghed'mere.
Vel vend jeg, Vidringen, naar jeg er borte,
Vil fuld fordobles min Klagelyst;
Og vil fordobles den forgjæves; end
Jeg vend, ei min Arnes Elskerinde,
Min Hilga, min i alle norske Pige
Vil end fordobles Ringeagt mod Gjen
Den uredige forfører; alt det end jeg
Og lidere jeg end Tryghed paa, at Vinonsfjeld
Vil vorre, som han fuldrettil har gjort
Den Hundefrend, Gjæstefrend, og Venskabsfrend

Og selve Lindormens Vold og Ulov Grundser.
Dennem gik Lindormen sam, sanes Had, sanes Vellyst.
Sommermat end det Afslag, vil han søge
Den Hævn paa Alt, hvad han vund Hulga Ledt.

Hulga.

O Arne! o det er, hvad Hulga saa
Daa det vund ungslig Kvinnad sagt sig selv.
Daa er det sandt! saa er det sunt, Lindormen
Forfølger end det bitter Had i dig,
Hvorfor Fadre, hvorfor Fædrelig.

Arne.

Det Had, min ærlige Hulga! er din Arv,
Din Arves Vellyst; men det gjør han til Pligt
At ikke Ved, hvor under Norges Løve
Og Norges gode Konge, Danmarks Fordrivt
En Kærlighed skjulet Hjem for dine Øjne,
Hvor De, din fulde Hude, og det Verd
Skal være Hjemmets Fædre og Ærindring
Det Huses Pryd, den glade Magers Held,
Og vi, som ømme Vangfuglen Trøstelønne
Blot Dinnen det at kalde Navnen Ved,
Der lærer Lunst og gudsfrt paa dines Forældres.
Hvor dog din Fadre dvelse! sikkert han gik
Om Ende for mig til Landsfortingen,

Af frygt, formodes jeg, vor Afstand kunde
Det ellers blive alt for bierdig.

Helga.

Nu!

Jeg kiender, som det synes Gunes Søn.
O Aroun! Aroun! o du mand, jeg agter,
Jeg ælsker saltverlig din ædle Moder.
Dnan snart det, snart det, naar du og jeg
I dette stolte Norrmandskrog
I fik i Arm, fra sinn kraftig Lagmand,
Fra sinn I kramme af at stamme ud,
Tilfalte Trondelagnes stolte Høvdinge,
Som det var Jagten Adelsinn den gode,
I stod for paa Piratring; snart det
Skal du din ønnen Pige ei for Øie;
Og dog, nei skal jeg nægte det; i gjemmem
Min dunge Frygt, jeg maatte selv bundre
Den Norrmandsaand, det Mod, den kalte saa.

Aroun.

Min norske Pige! du gjenkiendte blot
Den Aand, det Mod, der fødtes i det Ørst,
Til Dinnen Sommer, der udkoogne det.
Din Aroun kiender dig; naar Mod mi Pligt,
Da vil min Helga som Mod kvæde Ella.

O! Gud forbyde, at din Kærlighed
Skal mig dig skulde giøre det til Pligt!
Jeg skiælver ved den blotte Tanke, Helga!

Helga.

Og Ærme, og hvad var din Helga, gav
Ei denne Tilbøie hende ville Mod!
Du er min Fader. Milde Gud! saa mørk!

Ærme Ærme.

Harald, de Norriges.

Harald.

Nu Søn! vel minnligt, det er mørkt i Øieet.
Jeg kommer fra Landsiøndingen; det lod,
Som det trak og til Ørnen, skiønt og minnligt,
Det er en Dirnskie, som forelsker sig.
Forlov at vriste den du saae, min Søn!
Vaagnaar du snart, og Lykke gaae din Veiene.
Men med din Gjennlouft føre det mieblet ud,
Dødtil kan ei dig gulde gjøre Glad.

Helga.

Nu Ærme! nu! hvad sagde jeg!

Ærme.

Hvorledes!
Hvor tør han nægte det? de er en Svend!

Harald.

Det var og min Ord. Svend! saadan han,

Og smilte, som Jeres, at Lindhavnen smilte.

Arne.

Naar det gaar ikke til.

Tarald.

Ja! vigtige Arne!

Naar Lindhavnen smilte, saa maa det gaar ikke.

Helga.

O Gud! hvad er der da?

Tarald.

Næst er den Ønd!

Hvidblev han: og hvorfor saa Arne da

Mit Gjenkomstegas Skjæn? det kan ikke Kjelke

Jo gjøre ham.

Arne.

Det kan han, og det vil han.

Et kan han trøgle det af Ærgerrigt.

Helga.

O Arne! nogtem han dig Gjenkomstgas,

Vil vist han da og vende at forbigik

Din Gjenkomst saly, fra hvem du end hans Ønke.

O hør da Helgas Øm, ynd hendes Ønsked,

Og blis ho hende!

Tarald.

Helga! ikke saa!

Her bliver ikke længe godt at være.
Jeg vil bortskynde hjemme Lindormen om
At skinde Hestehøg og Hale langrem,
Til jeg nu skulde søge for, han skaar
Maan bort, at han sig i sit Rige her.
Dig Gulga! Jer du Mod at følge Øvrn,
Og vage med Jem ogsaa Skrand og Tolga,
At søge Dødes Huld i Dødes Egn.

Gulga.

Hvorfor min Fader! følge Øvrn!

Tarald.

Ja!
Hvad i Aften bliver de Jeres Hustru,
Naa flyg afstad, imedens med os Ud,
Jeg Lindormens Rige kommer!

Gulga.

O min Fader!
O du!

Tarald.

Jeg bliver her; mig vinder Klagt
Og Sut; den Sut, jeg skal til Dannekongen,
Den skal Christian den Fierde, da
Han selv indfalder mig til Nadens Bord.

Øvrn.

Og os det Jem og os det Dannekongen,

De holder dumme End!

Harald.

Vel er det sant.
Dengang jeres Søn, den fromme Kristen Frøderik
Med Hedningen, med Fødnoregens Fiender,
For at afvende Riges Undergang
Gangede ud imod sine Døre i fremmed Haand,
Han greb ud til sidste Flugt at dømme
Hos nye Venner, som nu kunde hans,
At holde fiern, hvad han ei kunde hævde;
Og ikke selvt gik det, skønt gik forfærdet
Et Barnes Ønsker, selvt da, da mine Brødre
Det Øjeblik paa mig allermest Ret.

Helga.

O Gud! min Søns! Stolte Søn!

Harald.

Nu!
Det vand jeg ei; jeg lod mange Riger,
Det vand I selv; nu troer jeg dem ei ganske,
Vaelidt, som disse Indlæg, der omskrevne,
Det smigrer os med Haab om hvad forandring.

Aroun.

O var det mindligt!

Harald.

Hvad er ikke mindligt!

Nu alt for nuuligt, det er ædel Mading
Der sattes for os lille os til Adspand,
Der gantske gav os hen i Lindesmoes Vold.
Jeg troer det ikke, Løven! saa lidt som
Jeg troer paa Lindesmoes Død. Er du bestaaet?
Vil du i denne Æsken følge Aven?

Helga.

Jeg Leg og Død, i Medgang som i Medgang,
Jeg følger Aven villig; men min Fadre!
Hud altid følte jeg, hvor skrøbelig
Den Æsgrund er, den skal afhælde os,
Kom nu, da den saa pludselig, saa brat,
Vig aabner for min Fod.

Harald.

Nu! Jeg skjønner
Forladte Fadre, Modre, Søndres, Hjemstavn,
Jeg følger med sin Mand, saa staaer der Kvinden
Og saa er Ekat, min Fadre! men vi er
Her Lud at skilde, ikke lod det dit,
Kom det saa gantske hind Lindesmoes, da
Jeg fulder paa det Øvre, i Mangel af
At Gjenkomst og for Aven, forudsat Skiebe
For dig.

Aven.

Jeg nødvendt det dog vi, min Fadre!

Er just saa lige; Lindvorm lun saa mild,
Om overalt han lurer giver Passe
I hvem Tidsqvalt.

Aven.

Hvilken Tidsqvalt, Fadre!

Harald.

Ja Aven! det er just det Vorgemaal, Lindvorm
Er vild, og vi er ikke bestaaet. Nok!
Han vinsker dig tilsidst til Vinrskiold; det
Er saa, tilforind han, hans Gud!

Aven.

Er Vinrskiold
Min Gud, maan Lindvorm sidde selv, saat den
Maan være mig, der just er kjærtemod.

Harald.

Det vorder han, Aven! derfor skjul dig bort
Af Lindvormes Magt; gaa, som han er beskaet
Til Vinrskiold, saa der skal for dig og følge,
Levning saa den ædle Moder hun at giver
Dig og din følge hin Velsignelse.
Mig Lindvorm bad at sammenkalde Raadet,
Hvor han har store Ting at forestage;
Saa det er gaaet til Mødets fredne Ørling,
Det han skal vinde, vinde Æren!

Og rejser da med Gud mødrene i Nat.

Hulda.

Hedrene i Nat!

Harald.

Ja Hulda! fór i Aften,
Hed som i Nat; hvor kommer Lud paa Lud,
Fra Landet, og fra hvert Øgle.

Arne.

Det

Er jo vor Landsfoudings hvem Haand.

Harald.

Jeg fattes ikke Hvem; Ønske han han
Til dette Tid i almenn Egt og Ære,
Som Trøndelagens fødselige Bonde.
Og nu! nei vil jeg dømme han mødrene,
Men haarde Klagen Gud ogsaa han.
Kom den, der ved Udskrivningen han vollet
Landsfoudingen uhavmindelig Haand.

Arne.

Og Haand' ni fin egen Datters Brudgom.

Harald.

Just derfor, Arne! han jeg ved ni dømt han;
Det er mig uforklarligt, og fraa jeg
Hi han begribe, tør jeg ni fordømme.

Dag tyk! Jeg kommer, Drømme gjøg; ikke skal
Jeg bro mig frøde; ikke ødelæg
Et Øjeblik om, hvad Jeg maaskee
Har kaldt Hudbrydelighed! Farvel da, Søster!
Gud vaar med dig, Drømme! ikke det Menneskeskjold,
Som Lindormen kommer ud; et, naar vi samles
Igjen, min Fadersaand kan opmuntre
I Kvælningstiden, hvad den kræft har
Paa Jorden, og Lim der kan vende dryget.

Drømme

Gud bevare dig for denne Tilled, Jalne!

Hylga.

Det du ikke skal vil Jeg ødelægge,
Jeg skal vel følge ad.

Jarnald.

Nei! Nei! ... Du er Jeg!
Jeg gaaer. (Jeg gaaer.)

Dunlin Drømme.

Drømme, Hylga.

Drømme.

Jeg gjøg vel ikke bort, min Hylga!
Det Øjeblik paa det Øjeblik, da Du
Er min, fuldkommen min, vil Drømme hjælpe

Hylga.

Den Jeg vil Hylga længe vaart, Drømme!

Jeg følger jun som du, uskjønt ugt Haand,
Du er omslyngret af mig hjertebart,
Hvisøm det end vil det beskytte
En Magt, som Dødens Kim formaaer at løse.
Min Lindemum kommer, førte du, vil du
Jeg her skal finde dig.

Anna

Jeg vilde nødig,
Jeg skulde troe, at jeg undvang jeer.

Helga

Anna!
Hvil Helgas skjønne glimmende Øiets Øie,
Og mindes hende?

Anna.

Jeg skal nu mindes,
Jeg Helga bad mig om med dette Blik,
Og denne Tone. Ak! Du er jun alt.

Finsen Anna.
Lindemum, de Forrige.

Lindemum (i det jun lidt Anna nærmer.)
Et hvi! hvormedrulling om Øiets Glad!
Jeg ikke Tavald Øiet bragt det Nau,
I jun at mødes Øiet forst foe Rimnefield?

Erna.

Jo Hr. Landsfoged!

Lindsnum.

Nu! og jeg formoder,
I gjør det gjerne; Kirnskiold er saa uregang
Jo Eders Ærgjerd.

Erna.

Som det hele Trondhjems
Jan far den Lov af Jørn som af Lave,
Jan jøres villig alle Ret og Skjel,
Efterspørger alt det Ondt, der faares til jam.

Lindsnum.

Det er en forelig Rose, i Vanskjel!

Erna.

Ikke
Efterspørger jeg, det kan forskjønne Ære,
Et jørn Kirnskiolds Rose, i jæer af den,
Der ikke fjemsk, og ni jaae Ulvinjaarm,
Er ligeuviskandt for Frigt og Vrøgen.

Lindsnum.

Skammer indeen det mig, at I dødes
Et lys til jam; jørn sagt! jeg Kirnskiold vil
Tvivlge Eder Jad, det faares til jam.

Erna.

Ei dødes jeg af allerminste Tvivl

Om Vinnefjeldt Rettferd eller Ærefrid; nei!
Den lidser jeg saa fast ay selv saa,
Som jeg var Vinnefjeldt, eller han min Landsmand.
Jeg vilde han, som Dag selvfærd gjør
Undskylde mig, ifald jeg dvaler her;
Det er min Følge, som jeg dvaler saa.

Lindsmorn.

Du vil jeg nogle Ord, men Undskyldning
Er fremb, dog ønsker jeg, at Vinnefjeldt saae
Ifølge Eders Søn, da gjør jeg bedst
I eller til sam, som jeg kommer did;
Det var det mindligt, at han da fik forfald.

Vinn.

Det samme Raad har Tavald givet mig;
Jeg ikke at brugte det.

Lindsmorn.

Saa vel!
Maaskee jeg selv vil finde, Ikke Raad
Er ei saa stort.

Vinn.

Det var Tavalds Fiedtne.

Lindsmorn

Det sige, siger jeg ikke forgjeves for,
Det efterlade mig bo Eders Følge,
Som nyes jeg Baldu fremb.

Hilga.

Vom hun nu.

Arne.

Naar I see den Friisl, Hr. Landsfiskal! Øjnene
Jeg strax forbløde. Hi Ærinde jeg den Mand,
Jeg klyngede for et afskyeligt bod
Min Hilga; mindst ... /Hilga siger ganske sagte og som afbrydes./

Lindenrøm.

Nu Arne! mindst? kort ud!

Arne.

Mindst paa den Dag, da hun nu min for evig.
Forgæl! Forgæl! min Hilga! Arne ikke
Det haste paa sin lyksalligste Time.

Hilga.

Faa den og min! Gut vara med dig, Arne! /Arne gaaer./

Ømtale Scene.

Lindenrøm, Hilga.

Lindenrøm.

Det synes næsten, smukke Hilga! Erhvor ...
Hvad skal jeg takke dem?

Hilga.

Takk dem min Ære!
Naa nu I ikke paa, at I frikendte ikke
Det var jeg alt foa aarlu Aar, det skjønne
jeg indtil Hilgas allerøiøste Dag.

Lindsmoen.

Jeg lover meget, smukke Helga! men
end Kjøbmænd gjøre – i det mindste holde.

Helga.

Om Kjøbmænd – for at bringe Eders Udbytte –
Beklager jeg, som ikke holder det;
Jeg efterer ikke, og har aldrig efterlet;

Lindsmoen.

Nu snorker det just? smukke Helga! man
kan gjennem ske, mener jeg; men saa
kjendelig du kaemmer, er umuligt.

Helga.

Jeg er det saa for os; skjønt umuligt det
Er Berg, snart er fra, min Hr. Landsfoerding.

Lindsmoen.

Nu vist nok er det altid, efterhånden
Den Kjønsel er, man efterer, smukke Helga!
Ja jeg som jeg, er det Umuligt
Jeg nu umuligt, men og det og sikkert;
Da ...

Helga.

Hr. Landsfoerding! Det var om min Arm!
I galde dale, da jeg afbrød Eder.

Lindsmoen.

Nu ja! det var saa lykkelige Dem

han talte om.

Helga.

Saa taldes han den Time,
da jeg for Alvet fandt skal vælge Haand,
En Gud Velsignelse skal hjælpe os
Vor Dagt, da Fader og da Moder skal
Komme sin Velsignelse derom.

Lindanoren.

Og ogsaa jeg?

Helga.

Ikke i denne Aften!

Lindanoren.

En Hemmelighed ikke Hjem og Brød
Og Udsigt.

Helga.

Jeg er Nordmand, Jeg Landsfordrig!
Jeg hjemsøgte Norge; det jeg drager med jeg,
Og flygtede vi, forbrændte og skjød
I Dannebrogens Land skal vore Fiender.

Lindanoren.

Og I for den øverste, ikke Udsigt,
Forskjelle vil den Lille, jeg dit gjøre?

Helga.

For mig er ingen Lille ikke Arm,
Og mindst jeg vilde finde den i Kjærlighed.

Lindsmøm.

Og Kjærlighed! er min Kjærlighed da...

Helga.

Tavl

Gå ud; snart skal jeg gjøre Plads og Kjærlighed
her, og jeg, ganske andet Plads for os.

Lindsmøm.

Du følger mig lil Tavrig, forlade dem
paa min Flokke, som i dette Øjeblik
Omstraalet af al Glands, som Magt og Rigdom
har givet Dig omgivet Kjønhed med...

Helga.

Og Ære skulle!

Lindsmøm.

Nu! hvad er at Plads?
Dæl Dem selv min Elskede, vil jeg sige
Med Dem Ord, da er Jeg sikker paa
Jeg skulle ikke.

Helga.

Dalgis! Gå Landsfogden
Gå Lagens Arnes Kjønnion bort saa,
Det ikke Øjeblik kjenniker hundes Øre,
Og allerminst paa hendes Bryllupsdag. /gaar./

Dritte Scene.

Lindormen nu.

Min Bryllupsdag! og er det da saa sikkert?
Det troer du dig at være Dronning Gustrom,
Det drømmer han at føre Kronen hjem;
Troer sig med dig i Norge i sin Pralhals.
Men vis, men vis. Tænk lidt paa Lindormens Vrede
Min stolte Helga! Jeg er Dronning Lord
Dig den? Du fingre Gud dig saa gerne.
I Lindormens-Huler er din Bestemmelse,
Og Naglen ligger med mit Hovedgjerde.
Du faaer du din saa lot; vi kommer selv
Du selv saa lat af Skulet ud igjen.
Men om nu Rimenskiold gav dem Ligeleid?
Det kan, det tør han ikke! Ihvem med sig Raad.
Du vil gjøre Dronning? Det kan skje,
Men vi til Norge ~~med~~ din unge Gustrom.
Nei! nei! Det Preussen med de andre Fremmede
Det kiæmpe der med Moskovit og Polak.
Vist nok vil Rimenskiold flyde; Egenmagt.
Det gjøre Ryggen om, Karl Gustav saa
Vedgjøelse Danmark paa nig, og ligger
Som Kiæbnesøen; det ulmer Mylmerie
Paa Landet mellem Folkene, snart det

Da at bekrige, at gjøre saa
Jer glindre frem i Trondhjem indre Æsken.
Husbonde! vaagner, bedre Slot Landen,
Og den skal snuddes dobbelt paa Tung;
Gjøre et Lug til Sjøen! Een et Vink!
Da Harald! Arne! Gunni! Hirk Dreng!
O, Folk Trøndere! Rimonskjold Hundringe!
O, som saae sindbevægte Retmiksud
Jer gjøre saa ommadige, saa fraekke.
Nei Gud da! min skjønne Rimonskjold da!
Jeres Blodskud da for Jarl skal bære Skylden
Jeg det, saad nu min Strangsud lagges til.
Da Kjæmpe, saad jeg kaldes Hold og Ulave,
Sovnaden Aldmosud og Ratsands Mødre.
Dag jeg til jeg? ni mig for Tid at skjelde.
Gudrun i Dag vil Arne bort med følge;
Gudrun i Dag maa følge, Arne, Trondhjem
Maan Rimonskjold følge nærmende Vindemænds Herskab.
Jeg Grein Ægle ni bedraget mig...
Da haant gjøre Verket. Gudrun giøre Raad.

Anden Act.

Første Dørn.

Hall paa Kongegaarden.

Rimenfeld, Lindenmom.

Rimenfeld.

Gudim ungang! Velbeh for, Hr Landfoging!

Lindenmom.

Alt er beredt; vor Konge Kongen fold.
Da han saa mangfuldt har Krig paa ungang.

Rimenfeld.

Konerna!

Lindenmom.

Jvad? Konerna? er det Krig
De gammel Krigere? det er Laabenbraker
Eh Gustav Adolf?

Rimenfeld.

Nem jam ikke her;
Naar han dog Overalt, gjaldt det Norges Ære,
Den Ulvskrigeler forfaar, Lappenommu.
Da kommer Krigsmand hit fuld Rimenfann.
Jan fand ni Seier med Hold og Magt
At gjøre den.

Lindenmom.

Tøi er det at begribe,

Han giorde det ei heller.

Rimensfeld.

Og saad drøm I,
Han vilde søgt til dette Domsfald
Paa et afsrøbnet Land, der var saa ugalig,
Og gaa saa saarde Vilkaar lød sig bord,
Og var saa vanskelig opfyldt smart Vilkaar?
Og mad nu Dem af Christian den femte,
Jaus fiende Naboer, undtus han
I fremmed Lande Krænget Lydslands Kæmp

Lindenrøm.

Bedst at vi bie med at spørge ham,
Indtil hans Kongelige Øjenmand
Med Kongeligt Øjne beskuer hele Verden
Og dømmer, som en anden Salomo
I Dom med ungang vaisen Gottens Frøm,
Og giver saamandommet Fiendskød.

Rimensfeld.

Tilgiver mig, Jø Landsfædring! men hvi skyggen,
Den overskyede Krøng det kunde briste.

Lindenrøm.

Det var mel ingen Nød, mel skøm gø
Det gik med Kiøbenhavn ei slet saa let,
Dem Kongen fandt dem; skønt overfaldne

Og klokke for krigsfolk og for Alt
Formaaer de den dag at gjøre Mandskaal.
Men ak! forlanger mit nu Kaare slet
Uvoldsomt ukrigsvant Borgermoskab
Mandskaan Karl Gustavs Hulkaser.

Rinnenskiold.

Naalanger

Vore Gud er med dem, jeres Landsfiendinge, og
Jeg frygter saare, han vil være imod Dem
I denne hele Krig; thi de have Ret,
De staae i Kamp for Fædrelandet og Konge
Mod Overfald og Uudmatrikkelse.

Lindemann.

Og I er fornøiet og taler saa?

Rinnenskiold.

Jeg haaber,
I talte ligesaa, siden I var fornøiet.
Vore fornuftige Grund I vi maatte, at det
Saa Verdens Tid er fornøiet Mandt Ret at give
Jeres Ting sit rette Navn, at kalde Stald
Lov Stald og Kniv for Kniv.

Lindemann.

Og om Karl Gustavs
Nu første Dum Tale.

Ninnefeld.

Villaret vilde

da Norges ædle Konge fole skolt,
han forskjelt blant et folk, der gaaer med lyst
I dødens favn og med sin Konge, men
den altid var og altid vorder Trøl.

Lindemann.

Alt vel, herr Kommandant! imidlertid
som det er sagt, vor Konge bringes skal
og det er billigt at fare ude Land
Vor Lille Prinds Hjerte for de ædle

Ninnefeld.

Hvad herr Landsfærding! vil I sende den
Mat dette fordømte Svæder, denne Konge?

Lindemann.

Det gjøres nu beres; med Moskovitten,
I Skonnerten bringes saa snart, dersom
Gaar de, jeg indskrev jer af Rigsdet, det
Maan Trondhjemmes ag, den er de gode nat.

Ninnefeld.

Hm! jeg begriber ikke: gode nat!
Men da I nedsatte Rigsdet; nist nat trondhjem,
At det er nu min Tag; imidlertid,
Jeg det er saa som man her sagt, er de

Misnøien allerynger pjellens alt
Den brudte Haal, som I jer skjenket den,
Paa Grunden, Herre Landsfiskiing! Forgjæves I
Da ni, den første Graabe mere, skal nøie
Nok lit at Malurtskaalen tømme ovenfor?

Lindemann.

Det gjør den ni saa lat, naar den som falder
Og fylder Haalen for dem, rystene ni
Paa Haanden. Mistrøstad, Herre Kommandant!
Gjør det nu at bekjæmpe, som I mummer,
Da nu det Lud, ifjor for det med rigtig,
At Kongen nu gjør nøi brudt ind med Danmark,
Man Trondhjemmes mange Mandskab faae af Prinse.
I vant det fillest selv, saadan de sagde
Gudum med hvas gande Konge.

Vinterfjeld.

Mundigt.

De sang ni saa med dem, ifald ikke
Man saae Kongen for, de tabte ni
Ved Lykke; og jeg troer ni, ikke Tab
Just lindres ved det Kommando, I bebuder.

Lindemann.

Tron, saad I vil, Herre Kommandant! jeg gjør
Saad Kongens Dannske galeggen mig

Rimenskiold.

Hu! mangt balder Kongens Tienesten,
Som Kongen kun nu faaer ilde tienet mand.

Lindenorn.

Det Anseer ogsaaledes I mig selv;
Smiertelig jeg grøn mig dag det haab,
At Kommandanten nogtem nu den Tistand,
Landsfogdingen har Ret at øfte af sam.

Rimenskiold.

Den Tistand, I har Ret at øfte af mig,
Den, troer jeg, I har ingensinde savnet,
Saasnart det gaaedt at spande Kongens Lied.
Men Lærer, Herr Landsfogding! troer jeg det
Er Pligt at yde ubetinget Tistand,
Saaledes, som ubetinget Lydighed.

Lindenorn.

Ellers vuseed' jeg at troe, hvad Rigtet
Han willet sige, at den dødsen Rand,
Han fyner over Raad og Borgerskab
Sandt Skam og Mudfald, om just ikke Skjæn
I Borgerskabelighed maatte.

Rimenskiold.

Hr Landsfogding!
De Rigets magter og Lovingen,

I sidste Ord, det var jeg sagt saa det
Til Eder, er nu vinge Varsag i
Den Misvoxen og den Misforstaaelse
Imellem Trondhjems Borgere, og Eder;
Men I selvfølge I nu ogsaa som det skjøne,
Ærlige Kjøbmænd gaa mig, jeg sigter,
Som gamle Grek Pukka til Saal Ludvigsen:
Hold Eder Kjøbere fra Eder selv,
Saa kommer mig for nar, jeg faaer gaa Nøsen.

Ludvigsen.

Ret nok Herr Kommandant! Kun gaa mit Spørgsmaal:
Hvis Borgerne modsætter den Udskrivning,
Jeg beder Dem at forklare mig,
Hvad Ret jeg skulde have til Eder Erstand?
Jeg ønsker Eder Vaan vistnok og vennt.

Simonsfeld.

Der er det saa bestemt, som I selv forlanger
Det venst, som I selv skulde gjøre Gavt.
Jeg vedkender ikke Haand til Ugunstighed
Og vedkender at vi ikke kunne nu
Af Moderne Arme, Trondjem fra sin Trød:
Vil Trondhjem underkaste sig frivillig
Den ny Udskrivning, ingen Tog saa hemmelig,
Og endnu Kongebud paalagger den,

det kjøbte dette Tag, vi maa; skjød vi,
Maa Løngen komme mellem dem og Ihre-
Øen skjød de selv vil lage den Lilseth,
skjød uagtet den Øvrige Magt,
Hvad gik min Flugt, saa lidt jeg end kom
Med At faa hundrede Mand, saart uden Krud
Og Krigsforraad mig mødig til at faede
En saadan Løgn i Øen.

Lindsmøen.

Og nutta
Jeg vil nu, naar maa Løgn for det selte
Jeg falder i Villyrhed for slig en Løgn.

Kirkenfield.

Det, mon mere gjøg, Herr Oberst. Med god Dømmelse
Og fremfor Alt med Retfærd Herr Landsfænrik!

Lindsmøen.

Jnd vel! skjød Jeg nu vil, Herr Kommandant!
Vi lade Raadet komme; vi vend Bygge,
Skjød vi omkomme Jan mente os hinanden.

Kirkenfield.

Det har jeg langt sidst; men nu nedun!
Jeg finder nyttig Herr Mente til mig
Den fat for sig og for sin Fødrene!

Lindsmøen.

Ja!

Vinnesliet.

Naar skjenker jeg at gjøre Ja.

Lindemann.

I Sidste

Om disse, er det krigsbefalingsmandene,
Der bedst kan dømme, hvem det kan tilstedes
At vinde, og hvorhen.

Vinnesliet.

Ve, naar saa er,
Jeg skrevne jem til Raadsforsamlingen,
Der kan jan faa nogt Nav.

Lindemann.

Det kan jan nu... (til Ekinder ved Døren.) Raadet.

Anden Scene.

De forrige, Torald, Frøi Oliv, Raad.

Lindemann.

Vi Kongens Løn og gode Mand, Borgmesteren
Og Raad i Trondhjem! Vi jer Lacht fikke
At høre, hvad igjennem os vor Konge
Har naadigst at forlænte og befale.
Den troiskiligs Jeme, Trøndelagen
Har saa vorsnedig vist i at opfylde
Hans Kongebud og Fædrelandets Bald,

Det synes sinn kiekke Dømme vist
Hvor Norriges sinnrige Lænder raisne,
Ei efterladne sam den mandige Frisk,
At Trondhjems gode Rad i Nødhjertet
Vil ikke staa tilbage; thi indbyrde
Det dødelige unge Mandskab lit at ihu
Hans fadrefulde Raadens Held og Ære,
Og bøjde Kongemagten og Raad
Det uforlænt at indskrænke Mandat.

/ Det udbryder nu misfornøiet Munden mellem Raadet /

Hvad? Kongens Kron og gode Mand! besparer
I saa Karl Gustaves overfødte Tillid?

Tarald.

Om Trondhjems Mand er vanskelig til
At varm Venskab og Fædreland,
De fare, som vi saae, ofte vrøst,
Og vil, næst Gud, naar det behøves, risse.
Men hvad Landsfædring! vi vi kron, at vi
Saabøjde Kongens overfødte Tillid,
Om forenet vi, med Landets gamle Ret
Og Vaabnes gamle Ærlighed og Kraft,
Udstrøm Trondhjems Borgere, at skinde
Den Ristets Mandskab vort i fremmed Ledning
Til finden Lande, underdanigst ønske

Et sort forst en Kongelig Befaling,
Som os det kunge Øjne gjøre til Fleiet.

Ludvannom.

Jeg kjender den Befaling; den har indsat
Mig til Landsfordring her; og mere behøver
Jeg, som mig tjener, ei for at adlyde.

Tarald.

Tilgiver os, Herr Landsfordring! Lun saa lidt
Har Trondhjem vorret hjemsøgt, saa er det umuligt
Vi vist ei kunde Vemoiges Krig og Lov.
Men Fredon har vi lovet, det den til Landet,
Som i vort gamle Norge, saa nær Fik,
Et Øvrigheid udvalgt, og udsendt,
Men ikke selv udfordre Kongebud.
Og da Jeg selv saa lidt har vorret hjemsøgt,
Maatte tilgivne Jeg, ifald vi Fejde
Den hele Frist imellem os til Dens
Nye denne ædle Krigsbefalingsmand.

Ludvannom.

Imellem mig og Eders Lau jeg ei
Holdende magte dommere; jeg har jeg
Et Øjed, jeg at lyde; det er Alt.
Ei fallers vred jeg dommere over mig,
Udtagne Kongen.

Harald.

Kom vist ni kan vælge,
Hvert Land og Eres oldgamle Rettighedene,
Kom af nye frommen Fredsvold os Alle
Retfærdighed i Norden, skulle bevares.

Lindesmøen.

Kom ni med Eders norske Rettigheder!
Forglemmer ikke, at I er nu nordmænd!

Erik Blæg.

Ønni! det føle vi.

Lindesmøen.

Hvordan! forklar Jer!

Harald lægger Ordet.

Nå ja! det føle vi, og derfor faaer
Vi og at vide samme Ret og Kind,
Som Norrigs andre Borgere og Ætter.
Ved De vi ikke vist, at Skatkolen, Ugtfal,
Først magen Norrigs Løje nu forelagt
Det lange Eid, I her forbejede os.

Lindesmøen.

Jo kom jer, Norrigs Konge har bestemt
At skjænke Eder, saalænge Eje Jer skal
Ungjyndt med.

Kinnerskiald faaer fagt.

Er I da Norrigs Konge?

Lindsmon.

Jeg er Landsfogden her, Herr Kommandant!

Kirnsfiæld.

Og jeg er Kommandant her, Herr Landsfogden!

Lindsmon.

Alt nok! Vis! Nu Eders Ærende, I gode Mand!

Tarald.

Jeg kan I forbrydre, Raadet skal gøre Retten
Og uden sollad Dommelag beskjærme
En Dag af saadan Skjæbnesved.

Lindsmon.

Min Gjeldes,
Det er ikke Ærer er det Eders Ære,
Men uforskyldt Ligdigsed

Tarald.

Jeg kan
Jeg føre Ordet her for mine Brødre,
Er end jeg deres Vindelag frei.

Hvid Skjæg.

Tavs, sagde Tarald! Eders Ord er nok.

Tarald.

Nei Brødre! ikke saa! først hører mig
De staaer det Eder frit, at giøre imin
Til Eders Ord, og at forlade dem.

Lindemann.

Ikke mange Ord til ingen Nytte! spar
dine I vist spaar!

Harald.

Ja til Salomand og
Til Øvrigheden for Trondhjems Øje indskærpe
Mig Danmarks Søn Christian den Femte
Dødsel skærpet' mig hans fromme Bøn,
Den vingede Sandhed den Tvende.

Lindemann.

Det lader vel, som I har Ærende af
At rose Eders fortunes Dannebrogsmand.

Harald.

Ja Herr Landsfoged! Det er jeg Grund.

Lindemann.

Nå Eders Vaar!

Harald.

Da vi blev overraskede
Til Øvrigt, da vor ung Konge naadigst
Beboede mig i ikke Lykke, var det
Min faste Overbevisning, at han skulde,
Jeg skulde ikke gøre Dyrets Lov og Ret,
Og gøre hans Voergnes Vel, som skjønt det
I dumme Tro, vi for den vingede Sandhed,
Det vend I skillet, Herr Landsfoged! Jeg,

Dalmmmdigst og underdanigst jeg
Modtag min gamle Øksel af Deres Hænder.
Men, Deres Landsfiskning! vil man gjøre mig
Det Ære at være Redskab til en Tvekamp,
Som Kongen vi har bedet, ingen Lov
Har givet, lægger jeg strax min Øksel
I Deres Hænder, og skjænker det en Brøde,
Som Kongens Bud underlægger jeg mit Hoved.
Forfald det for Vaddelsord, med
Ærlighed med Forbandelser og Taarer,
Det lægges ned med Skjandsel i sin Grav.

Hvid Elg.

Det Deres Raad! det er Alles Ord!

Lindesmann.

Det Deres I, Deres Kommandant!

Rimanskiold.

Jeg med

Fornøielse!

Lindesmann.

Hvorledes?

Rimanskiold.

Det fornøies

Mig, Deres Landsfiskning! Jeg er frisk Mand,
Der foretrækker Ærbud, Liv og Ære
Paa Øksel, for ei at overtrade Ret,

Du agte Pligt, nie Troelse, spad de aufen
Vom Troldens Rettighed.

Lindenrom.

Er det en Ærens
Befalingsmand, der taler så?

Ninonskiold

Man hører
At det er ingen Ærens Landsfødning, der
Jem giør det Vorgemaal.

Lindenrom.

Det lad Norges Konge
Bedømme.

Ninonskiold.

Vel! Jeg dømmer os gen Ærens

Lindenrom.

Forgæves Ehre da at afdømmes;
Jeg spø i Kongens Navn befaler Ehre?

Tavad.

Vi ønske blot at overtydes om,
At det er Kongen, som befaler det.

Fordin Venn.

Du svøige, en Ordinant.

Lindenrom.

Hvad vil du?

Sekretæren.

Strøm Mucks begjæring at
indlades for Landsfordingen og Raadet.

Lindesmoen og Rinnefjeld.

Paa Ehres Foranstaltning! det er sandt.

Rinnefjeld.

Jeg vidste det, jeg søgte først for Eder;
Jeg faaer jo snart sølv.

Lindesmoen og Sekretæren.

Ned! – Lad ham komme!

Strøm kommer.

De Herrer, Strøm.

Strøm.

Jeres Kommandanten har befalet mig
At møde for Landsfordingen og Raadet
Om Skat for mig og for min Hustrue.

Lindesmoen.

Hustrue!

Har jeg en Hustrue?

Strøm.

Undskyld ikke, Herre
Landsfordingen! dog da jeg fornød, jeg blev
Det under vi forlade Trondhjem...

Lindemann.

Er det

Den sidste?

Rinnefield falder bøjer

Jeg agter Longinus Tinnefeld

Med Hensyn Gjestemaal at giøre forbud.

Lindemann.

Maaskee! og nogle troe jeg om saa mee,

Det var for Kommandantens Skyldning,

Det forbud blev at Grunde gaa; saa Flejt

Du Din bestemt at sige os, forresten

Jeg skal nu Tidsgunst nogen Dem tillade,

Det vilde, og forsøge.

Rinnefield.

Jeg har saa ofte

Imodet Kommandanten vi at stande

Dig ind i Eders Vagne; Eders Vag

Det er at giøre Dem, vi min.

Lindemann.

Men naar

Landsforsvaren paa Embedsmagen foreskrive

Et Embedsmand af Kommandanten, er det

Dens Vag at giøre det.

Rinnefield.

Det skal jeg, naar

I sørst beskaanne mig, saad for nu Tidsgundt
Det nas, I talte om.

Lindenrose.

Herre Kommandant!
I vend, det Rygte gaar, at Kong Karl Gustav
Indbudt af Kong Frederik er dragt
Tilbage ind i Sverrig for Riksrigets
At finde Kongen med ogrönisk Adel.
Er sandt? I vend det?

Rinnskild.

I det Saadte Rygte,
Dy Rygter jeg bekjymrer mig ei om.

Lindenrose.

Men I vend og, at Ordren af dens Tilsang
I Norge nytte dette Rygte til
At igjen Krig paa ny og gjöre paa
Det nolle Mytteri omkring i Riket,
Det og i selve Trondhjem? Vend I ikke?

Rinnskild.

Det er nu Misforvirrelse i Riket,
Det vend jeg, Herre Landsfogding! ikke aakt.

Lindenrose.

Og naar saa er! jeg sjönger Eder selv,
Herre Kommandant! jeg sjönger Eder Alle,

I Kongens Navn og godt Mand! kan da
Den fornuftige Krigsbefalingsmand i Trondhjem
Tilstede udbringet at man vrøvler?

Tarald.

I sagde, Herr Landsfoged! naar saa er;
Men det er nu, det kan vi ikke see.
Hvi oftere Dannemarks Konger kommer hinly
Mod Dannemarks Adel; vistes der jeg end
Ufalig Skift imellem Tarn og Farne
Hvist vi de Kalte nødvendt Kaboe end
Et skiftet Ret og Sand imellem dem.

Lindenrow.

Det troer jeg selv, min gode Tarald! men
Da dag det Riigets gaaer, da Ufordstand
Og Ildesind medbringer det et nøden
Ærverligsed og Enighed, er det Pligt
Mod Kongen, som mod Landet, indtil man
Faaer Skiøsed om hvad Riigets Grund og Ugrund,
At bringe mindligste Forsigtighed.
Og altsaa, Herr Munk! hvorhen gaaer Reisen?

Trom.

Til Norge, til min Hjemstaen, Herr Landsfoged!

Lindenrow.

Troer I endnu, Herr Kommandant! at man

I Stig en Tidsgrund kan tilstede den,
Der Ladner Norge selv sin Hjemfagn, at
han vinder det?

Kirsenfeldt.

Troer I jer stolte Riigtere,
Som Uforstand og Ødsind vaardange,
At kunde vegte fremfom Norges Forlog
At vinde det sin Hjemfaun, spør Dem nu?

Lindstrøm.

Det er det vegte Forlog, Herre mand
Jeg vilig jeg i Morgen, da jeg med
Ei vadsen, fordi jeg jer vaarat selv,
Var at tilstaae jem Dem; kun nu jeg kjøngne
Som Fingen staar til videre at fremme
Kanfoeflen med Dannerkongens Ære,
Ofre med Norge; nu der da Fred, saa vil
I Fred med Eders Hustrue, Herre Mand!
Jeg ikke fare I, Alt er andrukket.

Herre.

Ja Herre! det var Alting andrukket,
Efter den Ugrakiøbte Fred var bundet.

Lindstrøm.

Ja fallen er det nu Eders Ansø,
Den maan ogsaa efter, Herre Mand!

Det vidner han intet Skib beskades
Det gaar forbi; det bliver saa mørkt
Det Kongens Kommando besørget'dem.

Rom.

O saa mørkt! Kongens Kommando
Og Kommer besørger saa meget.

Lindemann.

Jaes Kommer! Jeg vil paa Kommando!
Vil jeg formode.

Rom.

Det maa man formode.

Lindemann.

Jøvrigt med et Ord det er alle!
Det det er sig en Lidenskab dobbelt kiem
En Pligt for Overfud at saage os
Alenom Ros og Tryghed, følge J.
Jeg da med Gjerning alle Ord formaaes
At handle strimad, han lade gaa,
Det jeg skal ikke giøre det ustraffet;
Og faaer jeg, Korgemesteren og Raad
Fom Kongens Ære og gode Mand frie
Mig med det borlig Jeres gaaer tilsaand,
Fom jeg og lader gaa Jeres Kommandanten
Til Kongens Rom til laanu Magdens Dreed
Naar det udbrygns.

Kinnefield.

Ja! naar det behøver.
Ene, Herr Landsfoged! naar I ombrydes
Mig selv at komme, skal det nu behøves.

Fuldmægtig.

De herrer, Lehnsmand, skal dragne Herr Oglo.

Lehnsmand.

Lehnsmand Herr Oglo, med et Øjeblik
Vor forestaa.

Lindenrøm sagde.

Ja omsider!... Lad ham komme. (Lehnsmand gaaer.)

Lindenrøm til Herren som kommer.)

Velkommen Herr! Er god?

Herren

Jo Herr

Det skal fra Herr Præst Skovmand, hilse! (Læser et Skriv.)

Lindenrøm

Vel! (Læser Skrivet) Hvad er det?

Herren.

Jo Ville sammelt Kræfter
Vor Præst mig gav at søge Herredet i,
At det vi Kirke ønskes; spørg det nu, til Aarne
Det maa I Lande ikke! Jeg beskikker
Mig ei dermed. (Herren læser et Skriv og det er Fullmagt det præstelig bos sig.)

Hvem.

Ja!

Lindhorns.

Haandhæv vor ny Kommands,
Men Dydet vor det.

Hæved med Lydighed.
Oberstem, som Forvent
Det og vil sige sig, vor Kommen lidt
Til Stak med sin Krom paa Ulvejagt.

Kirsenskiold.

Paa Ulvejagt! Er Ulvenn saa stemm
for Øre?

Sven.

Det vend Gud, Herr Kommandant!
Fra den Tid af vort unge Mandskab flyr
Bundt bort ad Kanvig, hvor man dem i Skoven
Et sige leje end i Gaarden.

Kirsenskiold.

Nu! saa I sammen tag det unge Mandskab?

Sven.

Nei derfor ikke! vi have aldrig sammet
Dem mindre, med i det Øieblik
De kunne Kongen; de vor ligeledes.

Svend Ulv.

Var gud I saes var ligeledes, som de!

Ejnar.

Det staaer med Ærlighed hid som dig, Herre Raadmand!

Lindemann der har lagt.

Ja jeg er signer, Herre! Ulvanne
Er stemme, som jeg; Dersom han faar
Et Vaar, som findes han at Kriger falig;
Dog, siger jeg, Ulvanne har bedst for det. Slet Raadt!
Herre Ærlighed, Skarmand kommer snart i dag
Med sine Ridder; den maan
Erholder den Gnarlene.

Harald.

Jeg frygter, det
Vil falde vanskeligt, da Ejnar ligger
Halv afbrændt, som jeg mener.

Lindemann.

Jeg forabre mig!
Jeg mener at det er den Folk, som ligger i Nordskaal
Vilde klasse sig Gnarlene.

Vinterfjold.

Dog nogle fra!
Du er, siger jeg nu Krigserfaringsmand,
Den strafles allerrindste Omstaft
Med Ærgrelse med Vrihlen.

Lindemann.

Vaaren snart!

Formaadtlig vend I da Udvi til
Hjaelpen for Dem!

Vinrenfield.

Da de, som jeg formaadte
Jo Ringe dange for, paa Kommandanten
Jo far begjert, og ni vidst maa komme,
Kan, tænker jeg, vor Kongegaard vinnes den
Den korte Tid, efter da Ethvert Tolag
Naaen tvivl, selv I fandt bedre, selv
At bor i Harald's Huus.

Lindsmann.

Gudim i dag
Jeg drager i min Kogel for paa Kongegaard.
Og faaer end Harald selv sit Huus besøgt,
Jan giver jo end i Dag sin Vaabnes Krylling.

Harald.

For denne Gastfrit vend jeg Eders Tak,
Skjønt vi er Tid til Krylleogildes, Herren!

Lindsmann.

Vel mødtegt Harald! Og nu ved for Indgang.
Naar Skarmand kommer samlas vi igjen,
Til fors Raadets nøiagtige Svar
Om den Udfordringen og om megnet Medet.
Paa dange Gud befalet, gode Mænd!
God Lykke, Storm Mauke! til Eders Krylling!

Gjæt Gylle Tarald!

Tarald taler.

Tak!

Kinnerskjald.

Det hindrer, Tarald!

Jeg ønsker Eders bagge det.

Tarald.

Det gjør vi,

Høie Kommandant!

Frisk Mod til Arne.

Om Nord, om Fiellene hendt.

Det gjøres at bekjæle Dronning, Erne!

Erne.

Vendbrø Frisk om tør vende Lysten. / Raabet af Arne gaaer. /

Femte Scene.

Lindhorn, Kinnerskjald, Grøn Egle.

Lindhorn.

Vi er allene nu, høie Kommandant!

Det Øiemærk, Havmandens Datter Jylla vil gjøre

Hvad det staar til i Vigtet; Lindhorn

er omvendt i Dette; Rigtnerne

Som vi for svagt at modstaae Ellerne,

Maae drage sig hverfed. Forstærkningen

Som Kvaasenberg os Gilde bringer, kan

Er gjennemtrængte Fædrelandets Klipper; Kristiernin
Er undvoxen paa Sydenfjeldene i Norge
Med, som jeg ville sige, svensmanges Sold.
Troer I ved ikke, at det er forrædderisk,
Vi faae ikke Troedsmænd ingen Mandskab
Naar det er for Kongens Udbrud vigtige Ord?

Rinnefeld.

Saad jeg har sagt, man burde gjøre, jeg har
Ved det sagt Eder, sig I nu det mig,
Saad I vil, jeg skal gjøre.

Lindhorn.

Gjøre det
I skal tilbød, at søge for Gyldenløve
Til Skarmand og faae Rytterne, som Ejfald,
I skal vist indsee, Skjønne Anag paa Dort,
Hvor I formaaer!

Rinnefeld.

Er formaaer jeg
Den fremtræder Kongens Krigsfolk paa nødig
Det søge forstad i saa ugt Land.
Det gjorde Gustav Adolfs Krigsfolk aldrig.
Gudskvinde! de er skal faae Gyldenløve.

Lindhorn.

Min Colej Jeg ønskedt!

Rinnefeld.

Vel Hans Landsfødning! gaar!

Gamla Sven.

Lindemann, min Ugle.

Lindemann.

Du lydt saa vel maaskee, som du formaaer,
Du gamle Gudernes billede! Meget venligt
Du haver det Begivenhed blande her,
Og vist begyndes. Det er dog vel tilladt,
At Oberst Klaermand kommer ind i Ophelen?

Gren.

Nej kommer Rytteriet ind i Ophelen
Og vel vil Klaermand agte, han er vred,
Jeg blev det godt for Øvrigt, at Klaer
Tilbage var for de Norske.

Lindemann.

Norske!

Du er vel ei saa nøie?

Gren.

Du arge Norske!

Det har jeg ret i, du er først paa Skiene,
Men Ulkenes, de kalde ugalig om,
Guldalingerne, Vrinthorne, de kalde
Dig alle Norske, og de er saa
I Hælene.

Lindemann.

Det lad dem kaage ud!
Det skal de dyrt betale. Rytteriet

Jer dag den Trandskat mand, jeg bad dem faa,
Jer dem, der løst begynder denne Ejestand?

Svein.

Saad de mod bringer, Herre! nu jeg ved paa
Vil under Ihre Sølv; men lægg mig
En ringe Mand, at jeg saa fort kan springe:
Naar De nu kommer hen for Trondhjem, naar
Jer vejes mellem Borgerne, at bregen
Er alles indbrudt, begynder I da ni,
Den Ringes Skjæbne hen?

Lindemærn.

Det vil jeg haabe.
Ellers langer jeg ønsket det forgjæves.
Men denne Tarald, der er Ejnes Bejsler,
Hvem denne hele Hirsprøven følger bleudt,
Jeg fangne fast med Tvang og Kniv og Ild,
Vem om det var hans Lyst at være hjemme?
Jeg nærmt, jeg dansk nudag jeg er i Hindelet.
Og det forstaar sig Minonskiald ni dilfadre,
Et Kongens Tron og gode Undersaatter
Opfordrer mod den allerminste Ting,
Vom Trandskat, Gudsfred, alles Ret. Men Vi!
Naar født det Nyt, min Sidste Svein! springer
Blandt Borgerne, ifra naar det rejser,
Et Dønbrøm sig alle Lande Nordfra,

Vil og den gamle Norskhed saagrem for,
Men skal de komme til at bøde for.

Gerin.

Men naar de Brigsøen kommer, dersom I da,
I med den selte Øjne jeg ser
Korgnes Sabel staar mod Sindelm, Herre!

Sindegrim.

Det vil gi lade vore Minnesteds Dag;
Min kiere Gerin! Jeg er Kommandant!
Den jeg forsvarer den, jeg gadt for ham,
Gid ni, naar jeg forsvarer det for Kongen.
Naar saa ude kommer, er jeg indtil for
Landsforræderne at gøre; jeg er parodig;
Da skile vi ad Venner, kiere Gerin!
I følger dog ud med? Jeg skulde mere
I fik ni selvens godt iblandt de Norske.

Gerin.

De lade mig for Eders høire haand.

Sindegrim.

Da jeg jeg ogsaa fundet ikke, Gerin!
Og er det da naturligt, at jeg nødig
Lad den tilbage jer, følg I med mig,
Og Eders Konge skal mødes, Gerin!
Og komme Eders Troskab.

Gerin.

Naar min Konge

Skjønne Ene, nu gik bedømmt.

Lindenrom.

Hein!

Jeg mærker I jer ved ei glemt Jeres Norske.

Hein.

Jeg kjender, Herre! det var ogsaa Dansk.

Lindenrom.

Ja vist! som I paa Riimskiold selv kan høre,
Men sei nu, mannen jeg, for Elsker lil,
At vore mulne Norske alle Danske.
Ja, Hein! I er jer den nuskje,
Som jeg har fundet Mand for mig; ni skal
Det vore Ære Stand, som jeg søgte,
Og nu er min Ønske bundet til mig,
Thi Ære Gaard I jere snart nogge mere,
Og lidere jeg paa Eder dvigt.

Hein.

det gjør

I snart i, Herre!

Lindenrom.

Gott! saa gaar da, Hein!
Og sagt mig paa, naar Bryllupet varmer.
Et Øjeblik maan vi saa, indtil de
Er gjellet ind; det Lærk allerede
Mig, til det blev for sent at vende det.

I finder mig for Tarald; kom dersom,
Paasnart I spørger Skjaldrenn paa Vinne,
Og maa mig det, men venlig og forblommet.

Frøin.

I vil da lit den smukke Helgas Brøllup?

Lindesnor.

Det skulde undre mig, om den blev Brøllup.
I hørte jo, at Tarald sagde selv,
Jeg var saa ung; nu vil vi see.

Frøin.

Mig skulde undre, Herr Landsfogedsøn! om I
Ikke Brudgommen vilkommen.

Lindesnor.

Meget mulig!
Jeg fulder ikke vegrer stort dertil.

Frøin.

Det siger, Herren! at I ønsker Helga.

Lindesnor.

Jeg ønsker, Frøin Ulfo! som I vil!
O ja! jeg finder Helga ganske vakker,
Men fremfor Alt, jeg vil ei mere afsiet
Og kradset ude i Øsen! Det har jeg sworet,
Jeg sworet min Skal følge mig til Vinnevig.

Frøin.

Til Vinnevig, Herr Landsfogedsøn! og saadan?

Lindgrøn.

Dom Gudsfel ellers langt; ligemegt!
Det faar de nu at see; men den skal bøde,
Og de skal bøde alle, som skulde
Dag Hirnenskiolds Skjæbne saa sørgelig bredest mig.
Lad Havmandens lyttende Rigsforst komme!
Gaa, Grind! kjend dig, som om du er nød,
Mig findes du for Tarakts! gaa! det fastes! (gaaer.)

Gren i det samme gaaer.

Det fastes! ja det fastes, men med dig!
Du har vagtet for longe, strenge Jarn!
Snart skal din Kjæm komme. Længes ikke! (gaaer.

Tredie Act.

Første Scene.

Arne, Helga.

Arne. (kommer hurtig ind)

Er vi den Sadne her?

Helga.

Jeg venter ham

hvert Øieblik, men hvordan staaer det, Arne!

Saae du vort Skib?

Arne.

Nei! vi vente! det Lynet

gik ikke i slige Tider, sagde de.

Helga.

I slige Tider! hvilke Tider? Arne!

Arne.

Ja Helga! det var det, de vilde sige.

Og Helga! saadt at sige dig, jeg vend.

Men hvor den Sadne dog kan dvele?

Helga.

Du vi vent ham fra Raadsforsamlingen?

Arne.

Jeg kommer fra Christkirken, Helga!

Helga. Arne!

Hrom.

Jeg fik et gammelt Skrift af Frøken Ugle,
det gik jeg det at løse.

Hulga.

Du et Skrift
Af Frøken Ugle, Ærnefuglens Pindekinnes?

Hrom.

Han Ærnefuglens Pindekinnes! gaaskje vegtig!
Det er sikkert nok saa vakkt Navn; men Hulga!
det Skrift, jeg fik af ham, var godt, var ugtigt,
Det var et Skrift, jeg længe skulde ønske,
Men ikke drømte om at faa her nu.
Det dog din Fadre skulde komme saadt!
Jeg længes saa at tale med ham om det.

Hulga.

Du med min Fadre om et gammelt Skrift?

Hrom.

Ja Hulga! det er ogsaa gammelt Norsk,
Der det fordaanes det ungre Folk i Drontheim,
Vom Sen; det vandt du selv.

Hulga.

Du drømmer, Hrom!

Hrom.

Vel muligt, ulykke Pige! alt for muligt!
Men er det Drøm, da gid jeg aldrig vaagner!

Jeg aldrig, aldrig har jeg drømt saa sødt,
Ved ikke, naar jeg vaagner drømte mig
I Hulgas Armen, som i Hulgas Hinde.

Hulga.

O Storm! du forfærdes mig!

Storm.

Mit Hulga!
Forfærdes maan du mig! vær vonlig! jeg var trøstig!
Jeg troede Storm var saa vel tilmode.

Hulga.

Du tør ei sige Hulga, hvad det er,
Der mødte dem Skald anbrydes i det Fjerne,
Og vil at hun skal være vonlig.

Storm.

Hulga!
Tro mig, jeg tiggende at beskrive dig Nøgt;
I Grundre jeg da ei det store Hinde!
Varmt Klaf Skjøn var ei vore Øjne
Nær, fulde saa fulligt, som det Hinde.
Men forend jeg i denne fulligdom
Indlagde Nøgt, maatte jeg vende vist,
hvad jeg indlagde i den; Hulga! Hulga!
O var det, som du sagde før, nu drøm
Der daarer mig, o var det, var det saa,
Det tænke jeg da hvor Hulga for

Den frygtelige Vaagnen, som mig vanter.

Helga.

O Hrom! Hrom! altid talte du med Helga
I Gaaden for, som nu.

Hrom.

O Helga! altid
Var fallen Tilling Gaade for, som nu.
Hvor dig din Fader bliver? det er Manden
Den om mig han raade disse Gaaden.

Helga.

Du vred, han vilde gaa hin Vei fra Raadet
Men funde Fader Tilling til vort Tryllug.

Hrom.

Vort Tryllug! vred du paa din Fader sagde
I Raadet: nu er det ikke Tid til Tryllug.

Helga.

Gud, Hrom! hvad er det? o sig mig, Hrom!
Ving, hvad er det, du grænder paa.

Hrom i Tanker.

Jeg grænder
Paa det, som Hrim Ugle sagde, Helga!
Et Ulykkes var faant Dværgsaand
Paa Landet, saa de ligdes Kjæmper
Kan ikke mere sig der langes for dem.
Var du ei først derom?

Helga.

Nei! Storm! God

De kalme stedse mere vildt; hvad er der,
O Storm, sig mig dog, hvad er det?

Storm.

Vanhed!

De har forladt dig derude. I Ørken
Lyner Stormen med sit dødsbringende Øjekast
Hævet om Ørkenhed for Øjnene.
Dig gad dog vidst, om de ei kunde komme
Her ude Menneskene ogsaa! kommer de ei?

Helga.

O Storm! o hvor er det fat med dig!

Storm.

Jeg saaes saare gadt, min ædle Ringe!
Jeg ville, var det overmaade ilde.

Helga.

O Storm! o jeg frygter, du har Ret,
At det er overmaade ilde; o!
Hvad er der handet, o! da sig mig det!
Det kunde du dog sige mig, er ikke,
Med det, jeg maa bekrygte, da jeg ser dig
Saa underlig, saa ifærdanlig.

Storm.

Handet!

Ud af den indre Fordybelse, det jeg gjorde;
Hvad med den Fordybelse, med jeg vi, min Helga!
O! det er, hvad jeg gjennem vilde vide.

Helga.

Hvad der med Fordybelse, Øvrem! kjende jeg mig!
Tænk paa din Helga! lover du mig det?

Øvrem.

Ja Helga! med en Ærlighed, med al
Den Glæde, jeg har lovet mig af dig,
Med alle forviste søde Minder, alle
Vor Øjeblikke forhaabningsrige, jeg lover
Og lover dig, min Helga! hvad der fremdes,
Paa dig skal Øvrem tænke, denke paa,
Et navn dig, din navnlös Ære værdig.

Helga.

Uafladelig vover jeg at forstaae dig, Øvrem!
Nei! Løgn da mod Løgn! – hvad der fremdes
– Hvad der skal fremdes, Øvrem! med din Helga
Saa lidt som du – men hvad der med skal fremdes,
Med Alt, hvorved du nys besvor det Løgn,
Jeg lover og at komme dig ihu.
Et navn mig min Øvrem værdig, hvilke
Hvor Lad, hvor Kiedsen, der Lain vanvanse,
Var det med Tanken, Kjærlighed, selvsom Døden.
Mit Løgn skaar uryggelig, som det.

Nu, som du vil!

Atom.

O! hvilken Hulda!
Det var, hvad jeg i Morgen forudsagde.
Min ulykke flyer... Hulda.

Atom! tænk mere!
Jeg gaar mit Ord, og Atom bringer mig.
Om vor min Fader.

Anden Scene.

Harald, de Forrige.

Hulda.

Atom maaler dig
Med Øinene; jeg vil lade ham alene.
Nu Atom! Det var Ord! Vil vendt du! (gaaer.)

Tredie Scene.

Harald, Atom.

Harald.

Hvad
Betyder dette, og hvor blevst du af,
da du forsvandt med Piigen?

Atom.

Herre! jeg
har kæmpet, har med den Ulykkeliges

Forbeugne øjnes Øjne, taugte øjne
Din Tomme; ak! og nu du staaer her for mig...
Dig Hilsen Søgte maae vi ryggen mat.
Her Fader! hun det Skrift, jeg fik af Erik.

Harald læser.

"Halfdanerne og Ivarerne i Norge!"
Og dette Skrift du fik af Erik Ugle?

Ørn.

Naar du vil selv, hun lasted det i Raadet
For mine Søstre?

Harald.

Hvad den Tomme saa
Fra den Dant, Ørn! er mistankeligt.

Ørn.

Men synes ikke Sindemoren selv at tilstaae
Et Fredsbrud? Skjønne ikke det hun selv
Om selv indlod sig med i Raadet, med
Det Tilbud den indbydne Trøndernes
Til Norges Medrefsen?

Harald.

Det synes saa;
Men hvem Øjnene, hvem Stemmen, Ørn!
Forrådte just min Mistro; hvad om Sindemoren
Ved lagde hvem Svaer?

Ørn.

Og hvorfor?

Harald.

Hvorfor? Jeg vend, maaskee det at faae Dag
Med os, der var sam i Skjæm; mærkligt
Dersom at vende Haabet til en Fremmed,
Han sadtil ikke kan faae Form for Kjærlighed.
Jeg kjendte sam; vi var det første Gang
Han bragte Skjæg Kjendte; ogsaa med Jeg
Han levede paa en saadan Skilighed,
Det... Lean mig Arne! Lad os ikke skilles
Forsøkelig gjem det i Landsmandens Hænder,
Der er os Begge kjærest her paa Jorden.

Arne.

Naa er da Dræbes Tilsvaab, Norges Land,
Vor Kongens Ord til os forgjeves?

Harald.

Nei!

Kongjemes, Arne! Skal den ikke være,
Skjønt den er sand og grundet; skjønt det er
Vor Kristet Sjæl, skjønt det er, som Landsmænd
Tilsvaer i Dag lod os forstaae i Raadet,
Du Sønden Brandt, og udem Skjellig Gjæd
Brandt og Saal Gustav; nei! da saae jeg selv
Oplæst det Taand, der sidde Brandt os til sam,
Da var vi forlagne fra vor Land,
Og alene Norske, som fra Kvæles Land.

Hvem.

Gud vor bevart!

Harald.

Ja! han vor bevart
Og vi med Ord allerede, men med Daad,
Vi skulle bevare ham, vor Ære maa vore,
Et vigtigt, vigtigt Hemmelighedsfuldt.

Hvem.

Men er det nu, som Gerda lod forstaae,
Er Oplandet mellem Lindholm, og Skarnsund
Saa slugten med de lydske Ridtere
Forfulgte, sig, skal vi da med Krøgers Skjalde
Det Øiemeed, som umuligt aldrig faaes
Tilbage, til at bryde Drøntheims Lande?
Skal vi madlage vigtige Grunde, blot
Et øgeblik vig forvendsning om,
Hvad Ihu og Grund nøies om at sige?

Harald

Nei! men at øgeblikke Vidskab om,
Et det er lovlig, overlig Ord vi forinde,
Et for vor ville Konge, for vort Land,
Og for retfærdig Dag vi gribe Vaabnene,
Og ikke vrige Øyeblikkene
Med dem vi have forøvet, og vor Ind
Og Pligt os binder til. Den Vidskab, Hvem!

Det lyttet mord, vi opgive den;
Thi det er Skjæbnen om at Gud er mod os;
Hvad agter vi da vel paa fiendens Antal?

Storm.

O Fader! aldrig var det mig saa kjært
At tvivle dig; aldrig var jeg ønsket for
At Livet redde, end nu gjendrivne
Hvad du mig sagde! O! jeg hører Norge,
Min Moder raabe til mig, kalde mig
I sinn Storm, og jeg skal vi komme,
Skal ikke lade den Stemme i mit Øiebe,
Som signer mig, at det er hendes Røst.
Skal opgive præst, jeg vend vi hjem,
Jeg vend vi hvad der skal berede mig,
Hvad hindrets overdrevne Skjæbne
Det længe har skjæbnet mig.

Tarald.

Og troer du
Da vi, jeg hører hannes Røst, og lægger
Det under flygen paa hans Kald tilsyn,
Hvor alle dette hindres Ønsker gaar?
O Storm! gjøldt det kun den Kraft af Dage
Mit ærgraan Hoved vinnelig end kan vinde,
Med Glæde jeg hengav dem for den Sejr,
Er blot som Norges Søn at gaae i Grammen,

Men ag at jeg min fædrebys indgangsord
Om Norges folks Konge baarne takker.
Du min Tapperhed, min Pligt, min Ære
Du, ædle Søn! du kan jeg ikke nægte
Det var mig da, som gik forbrød for mig
Min Ret til Nordmands Navn, til Dødelig,
Jeg fangen blev, for at gjenvinde det.

Dronning.

O Norge! saa skal dine Kvinders Øjne
Skal deres Kolfjed vorde det forlænes,
Saa skal du tabe dem, fordi du er
Dig værdigen?

Harald.

Tryg er, min Søn! den Gud
Som vaner vore Skæbner er retfærdig.
Jeg jagede forblindet Vinterstormen til
Ind Roldskærd at forbrydes og forspilde,
Imod nys jeg min svigerfar skaden vandt,
Da løs jeg ag af vore Sindes Vrede,
De skabte vrig Forskatning for mit Øje,
Saa dømte det falt, vi bringe Pligt og Ære.
Og forten I jo selv, at Ind mod Logand,
Naar Skarmand kom med sine Ryttere,
Jeg var jeg landlaugne til Skald og Ulaus,
Jeg vilde ikke tale med os om [illegible]

Udskrivningen, og ingen anden. Tron mig
Jeg vend, saad Lindsvanns Datter har at sige.

Tron.

Og det skal vi med hendrem i Skiædet
Da som sædvanlig oppebie, kaald?

Tarald.

En Haand i Skiædet, Søn! naar den er vunden,
Et Lagen Lag, naar Tiden er, mangengang,
Udrettes mere, er mere end Styrken,
Lad den der end ikke Gudernes vaarne
Medhandlere at nogle sig.

Tron

Naar Tid er?

O! naar er Tid?

Tarald.

Naar det er Bud og Flugt;
Naar Gravens Time slaaer, før vi, min Søn!
Og, saaberes jeg, den er skal finde vunden.
Men en lil Ordet; paa min Gjenvei var jeg
Hos Ingers Datter, et underligt Jeun
Tal Ihver Dialet; men han fra Lindsvanns
Var kaldt til den sjunsten Dieskag flug;
Jeun underlig, saad han med Skuld der.

Tron.

Fra Lindsvanns? Jeun! I forte jo, jeun ønskad!

Ved Sjelle til vort Frøjlug; den vil jeg
Vel gjøre Mødrene Ønske med til ære.

Harald.

Vel mindelige Ørn! vi maa snart vende
Jeg Ulk. Dog lovnd' Mødrene ting
Det ikke jeg forpagt jeg som Drøfra,
Din Moders Gommes Søn?

Ørn.

Jeg var for Ønsk,
Dengang jeg gik til Kirnfjeld; da blev afskal
Jeg Ønsk fra Ønsk paa min Himmel,
Min Sindets Sprad, Fader! bragte mig
Til at forglemme Ulk, min Moders, mig,
Vort Frøjlug! o! var Følge ikke Ungdet
Da fast til Jorden nu Sølvsø, jeg Tanke
I dette Øjeblik, jeg kom jeg ønsk Ønsket
Forglemme ønsk selv, for blot at agte
Jeg Sølvsølandets Kummer. O, at den
Dem vi maa snart Ønst forgjemme!

Harald.

Nei!

Min Søn! det skal, det skal den ikke være.
Vag lys! din Moders Gommes. Blot et Øjeblik
Jeg ville være nød at vende os
Det Vinkjeld, vi begrænses alle under.
Det omvendt du, Drøfra Søn!

Hvem.

O! vi at tale,

Er for vi nogen Tid kunde, som vi at handle;
Det som du vil.

Hvorfor Kvinde.

Gunvi, du forviger.

Gunvi.

Nu Vin! nu Jætte Harald!

Nu! det er Tiden, det, vi have i.
Vore Fiender Ulv fortælle, saa vi gø
I Aftenen Vaarmaands Bøgnes fred.

Harald.

Vaa mulige Gram til Landskjæmpe Ringen.

Gunvi.

Jo, jo! naar Gram mulige Dødt, nu han
Det bøn; og Dem skal vi da altid, Dem
Jeg tænke, ydmygst for mødtage?

Harald.

Nu!

Hvad er at giøre Dødt?

Gunvi.

Hvad nu er

Det giøre, vise Harald! Jeg I Ret i,
For ikke let at sige; hvad der er
Det giøre, mødtes Tid er, vennd nu fjerne.

Hvis da I farde fort, og vi forsidlig
Oplad den haandfuld Vennskab Trondjemes Øje,
Vil finde du ved faart Vanet Olafs Præst
Et fur; vel finder den lade Lindorm fande
Faart Dromrende der, fra Vennen Gromund.

Tavald.

Jeg glemmer, Gwi! at det var Kong Sindvilds
Befaling, vi adlød, og bunde Øjne;
Det vi af Frygtet ellers Løgt, men gale
Fans fri Kongebud vi vanvarsom ad.

Gwi.

O vel! vel vel! og nu! hvad har han for det?
Den Lindorm lag jo gale, det var var umuligt,
Den djævelske Ånd var bundet af Vennskabet.

Tavald.

Tro vi paa Dromfund og Dromkant
Er ellers Øjne Mundfuld, Gwi!

Gwi.

Nu!
Det er mundfuld, som mundfuld Vaabendragere,
Vaagnaar de fige Dudt, saa kan man bore dem.
Jeg naar saa nu, hvad har saa Sindvild for det?

Tavald.

Den Gudt Lystiovmelse, der sove i Mark
Til fam, som dølig falder Troen og Loven,

Men saaskjønne Viing og Sælskjød, Madre Gunvi!
Du far hen, og Du nu mel nærd at Offre.

Gunvi.

O ja! jeg vend det ni, jeg snildt og sindigt
Du visse Harald skjænd sin Ord,
Jeg at formaae ud til at lysse Aaget.

Harald.

Er det just den Kone min Tale saa
Af Landsmoen, Madre Gunvi!

Gunvi.

Ja! hvad Tale?
Hvad sidsne Ord? Men nu det saa, som Hvil
Jeg ogsaa Kulled til af et og andet
Tvetydigt Ord af Dem, nu den Dyssland
Blandt Landsmoen? hvad da?

Harald.

Tvetydig Mand
Tvetydig Tale, Gunvi! ikke vend jeg,
Hvordan det staaer paa Landet, og hvorfor.

Gunvi.

Hvorfor? det kan jeg, jeg kan sige Dem,
Hvorvel jeg fellne ni saa andre Lidsskab.
Formodentlig vend I, at Mandnu
Er bortstjalt for at gaae ad Vanvoig til
At klagtes i nu fremmed Krig, de nae

Jo Mand, og kaalte det! forskaane sig; nu
Er da den Gjindtrom igjen paa Landet,
I hvor Faren vinder Nordmandes Blad,
Fuldt; og siden der er ingen Mand,
Til selv langt Dalen, og formaar
Den fundet til Lydighed, gravet de til Raaben,
Og tvang de Lydske Kjelderne at lyde
Den Fiskerfod forfad, for der var Mand.
Men gjer den Lid; naar nu med hvad Jeg
Og Ejnar Ugloe, Lindtrommen og saa for
Faaet den Udskrigning fordig, han far for,
Saa Hjemad Mandskab kommer forst af Brinn,
Og den vi Gjindtrom Ligne for tilbage,
Saa skal I jun, Dannet Plads Gjen er fellere
Fri saa vanskeligt, som den synes nu.

Aron.

I dand ni saa, min Moder! mit Barn ni,
Den Mand, der med i Dag med Normandes Krigsfod
Og Normandes Troskabsed har bundet Lindtrommen
Det Hubad og det Hovnd.

Gjuri.

Den Søn Gjider,
Han gjemmes skjulte, er al gammelt Ord.
Gjøg Lid til Lindtrommen maatte sig trom,
Saa faar vi jun, om jeg har nemmet mit Tilbud.

Harald. Nu Moder Gjuri! man maa-
tvungne Manden
Gjemmes jun d'ville, er et andet
Ord +

Anika Norna.

Hilga, de Forrige.

Hilga.

O Fader! for Ønd fra Gudernes Tilskuer,
Jeg skal ei snart paa Jorden; men Ønsket
jeg ikke lade Dem ligge, for
Jeg kalte sammen selv, var Ludvigs Død.

Norna.

Nu Fader!

Harald.

Hvad gik der forfærdet, Norna!

Gyri.

Hvad er der aabenbaret Lindormens Øjnene med?

Harald.

Ja! hvad er ikke den?

Hilga.

Min Fader! Ønsket
Forkalte, at saa mange Vanskelige Sende
Anfaldt jeg, da de saae, jeg vilde Død,
Og frihed jeg saa nøie, jeg saae var,
Og hvad jeg skulde, saa jeg Ære med Mørin
Var flygtet fra dem.

Harald.

Lindormens Øjnene!

Vore Længe var omsvævet af Ønskelig;
Nu kommer de for Lyset, morgen jeg.

Ivonne.

Hvad det dog kan betyde!

Harald.

Usmin, Ivonne!
Det skjulte aldrig, naar de Fugle flygte
Ved Dagslys.

Gurie.

O sig selv, det betyder,
Du vend at De er Svend og ingen Søn,
Og ingen driftes sig at vøre dem,
Undtagen De er De saa fordelt.

Harald.

Og hvem gad
Giøre Dagt paa dem; dem bedste af dem alle
Er ikke et Ord værd, Moder Gurie!

Ivonne.

Undtagen for man klog som gvist dersom.

Harald.

Jeg skal nu tænke for det; dennem Øjnene
Kan ei udvydes, men den bliver bortte
Slag af sig selv, naar Hvinat bliver Bedre

Gurie.

Ja! men naar bliver det?

Harald.

Naar Gud vil, Gurie!

Helga.

Min Ludvig sagde, at de havde skjøgt sam
Vaaningset ud om Aften. – o! hvad er det?
Hvad har du gjort?

Aven.

Bekymrer intet, Helga!

Gjøri.

Ja vel bekymrer! det er just det Ringe,
Det siger, hvad man tilbyrder os,
Og vi at finde forlegne dem.

Harald.

Jeg kom den allerede tidst, som kommer først.
Hjelp os mit Ordsprog, fór, min kjære Gjøri!
Lad os ay borge sam imaus han vilkaar.

Helga. (sagde til Aven)

Hvad der end sandes, Aven! hjelp min Ind!

Aven. (til Helga.)

Ja Helga! Jeg skal minde den, som min.

Harald.

Tøj Børn! hvo har vi sam, den løsne Gaaden.

Fjerde Scene.

Lindsnorm, de forrige.

Lindsnorm.

Af! alle samlet! forvaabnetlig

Til Krøkling.

Harald.

Nei! hvilket skal frøst; og saa saa
Man, som det synes, vidst at fasse forfald.

Lindemann.

Saa! og saa siger Kristen til den Hvidring.

Helga.

Naar Kjærligheden forenes Hjertenes,
Naar Fader og naar Moder siger Jaget,
Vil Gud Velsignelse ei fattes saanes,
Du frøst med saanes til at leve den.

Lindemann.

Umiddelbart, i Vanskeld! Ikke Mindre! I faaer
En Hjertens, som Kan føre sin Ord,
I Nødsfald fun Kan gredes for Ord.

Harald.

Forlad mig, Herr Landsfogd dog! Ligeforan
Var altid Ild for mig; Jer I ei selv
Forbindt Mødrene Fædre at forenes
Det ingen Fare, I synes at Ligkonsten?

Lindemann.

Forbindet jem det ei! En ladt Biskopen
Ordnaa jem at vore meget Nansom
Med Vidnesbyrd i denne Tid; det fore
Er sant, at mangen lad sig vin i

det haab, som Ægtemand at kunne indgaae
Adskillelsen.

Strøm.

Naar det er Grunden, herre
Landsføiding! lov Jeg haber I vil træde
De Jeres Hoved forbi, saad mig angaaende,
da ei Udskrivningen kan vanne mig.

Sintrøm.

Det vil jeg fullere ikke tro; dersom
Jeg Trondhjem vil for faldbring, at man
Tie det vaesentlige Tal skal faae beres
Det gaae saa ganske uden Skaansel frem.
Kindlerlied – det indskrænker I ikke selv –
Lov Loven ingen saadan forskiel kende.

Gjøvi. (til Tarald)

Er Lov og Ulov nut ved hinanden?

Tarald.

Lad Strøm
En tale, kiere Gjøvi! hans er Ingen.

Strøm.

Hans Skaansel, herre Landsføiding! var beres
Det at frisage mig fra Broderes Skiebne,
Jeg forbrød ingen, som jeg snuset' ingen.
Men Eders Lov; den ødes som den vil,
Kan aldrig vanne mig, det vend I ikke.

Lindsmann.

Jeg spørger nu!

Anna.

Jeg vil jer saa svare

De Rettigheder, som I ønskelig kunde
Afgive under Navn af Jordens Herre.
Men Herre Landsbonde! I vrøvlende Sjæle,
Det er jer ukjendt her, vi Nordmænd, vi
Kong Frederiks Undersaat; ni Eders Magt
Jeg vaar til den, jeg dømmer med sit Ringfinger.

Lindsmann

Til Sidste vi vi jer ærvørdige Stemme,
Jeg vil jer saa sørge det Ord, I søgte:
Lag det tilbage mindre det ~~vor~~ Tid.

Gjøe.

Tilbage? nei vig, Søn! vi lu saa undvig!

Anna.

Krøgt ikke, Moder! jeg er Gjøes Søn.

Lindsmann.

Jeg er det modvilligt, det Raad I giøre.
Erlænk! det giøldne er Jeres Ære og Ære.

Gjøe.

Hvist nat! Jeg er jem, snies jem frig og troløs
Jordnegtud Vandfud, Fædreland og Konge!
Vel jem, spat det med Herre, er jem Dine Kron!

Helga.

Vel sagt! Jeg er den Kron.

Strom.

Tro, som din Helga!

Lindsmorn.

Hud staar jeg her som Ven og Frøst blandt Eder,
Men troeny mig ni, at kommstaa som Landsfinding.

Harald.

I vore Øine staar I fuldt saa,
Hud aldrig vil jeg andet end i Eder.

Lindsmorn.

Og det er for Landsfindingen, I kommer
Det kalde Eder Normand, Undersaat
Af Dannekongen?

Strom.

Alle første Gang
Jeg kaldes mig for Eder med det Navn
Der er min Stolt og Veldfynd.

Lindsmorn.

Jeg I og
Erkendt alt hvad I vorde med det, Strom?

Ture.

Jeg I erkendt alt, hvad jeg vorde?, Ture
Jeg frig forvoldt Vandfyd, Kligt, og Lud?

Lindsmorn.

Jo kalde jeg med Eder, vilde Gerude!

Alt lange kjendte jeg det frøelige Sprog.
I, gullende paa krönnet Vraafrisnd,
Kommaftens Ihre opvaagt at fröe.

Ihre.

Paa Krönnets Vraafrisnd! o! hvad for Mand
Lied paa, jeg talte nogt andrledes.

Lindmoen.

Lied paa, jeg spurte nogt andrledes
Naar saa var; ni fey Skjeldne Ord paa Gjendne.

Ihre.

Paa Gjendne ved min Ellen, mennesk I.

Lindmoen.

Ud, Stum Menneskje! I fan ret Publik
Forsøm det ni, fiis ni ni Lykke Lastet.

Stum.

Jeg kjender Eder bedre, Herre Landsfoged!
I fandt Lastet den, for I kom ind.

Hannes Stum.

Min Ægte, de Forrige.

Ægte.

Hvad I fan Lyst at se paa Ellen jagten
Naa kom jeg, Herre Landsfoged! I maan spare
Saa Laarnet denne Dag; jeg Ved Stum
Man fore alt Jagrom.

Lindmoen.

Og ogsaa Ellen?

Svein.

De kommer dog saa nær til Hjem, Frøe!

Lindorm.

Jeg kommer, Svein! Dog først, Ebrem Mands!
Jeg forlanger Eders mundlige Svar:
Er de Normænd, hvidskjæg Ulykksfuat?

Ebrem.

Saa ofte jeg har hørt det alt; hvorfor
Gjentagelse det.

Lindorm.

Vel! Jeg er skjænket, Svein,
Og Harald!

Harald.

Hvorfor skjænker gen, spad Ebrem
Ikke aldrig Kongsgaard.

Lindorm.

Det var ej for længst.
Saa følg mig da, som er indskænkelig
Udlandring fra til Kongsgaard i Forvaring.

Gyri.

Forvaring! Hvad er det forvaret, som Lindorm
Haver i sin Vold.

Harald.

Min Gyri! Hvor Landsfordring!
Mislænkelig kan Ebrem ikke være,
Mislænkelig er ikkun den, der tilgjem

Dag Renkost og Vandfad sine Øine,
Gik den der vandrer vabmulgt og dølig;
Jeg gaaer i Morgen for ham.

Lindvinum.

Jeg! og hvo
Gaaer da igjen for Eders Sølv i Morgen?

Harald.

Min Forfader, mener jeg.

Lindvinum.

Det mener Jeg;
Min Mening lit sin Tid Jeg skal opfaren;
Men for nu farlig en mistænkelig
Udlænding ser mig Laab og Lille Morgen;
Tilgiv mig, at Jeg bøies den mener med Eder.

Helga.

Hvad Laab og Lille! Hvem skal i Sølvgjæld?

Lindvinum.

Det var han selvtil Sølv; Jeg hørte jo,
Han lod sig nu advare, som han vil!

Helga.

Ved, Herr Landsfoged! Jeg for hvorvel ham,
Det Dele som en Dieb, Sølgjæl, Morder,
Og selvsin Døden med ham.

Hvem.

Helga!

Helga.

Tro!

Du svigter modtagst min Ord; jeg faldes dem.

Lindemann.

Men far I og bekendt; vi er et Kongefæl
Et Oplæsfæd, man kræves at begiere,
De fælleret vend jeg, om Landsfædrenes
Gav Ret at vinde Ære og Bøn.

Helga.

Tilsigelser! nu snart! lad Tvivlemaal faren!
Er Dronn skyldig, jeg er begrænsa.
Hvad er hans Præst? han er norsk! nu snart,
Det er jeg med; er krænkelig Undersaat;
Det fælleret jeg og Troskab i at være.
Er han misdendelig og farlig, hvor I
Jeg er det og; far I endnu ei Ret,
Et vinde mig min Søn?

Lindemann.

I forenes, Helga!

Helga.

Tvoms I! far for den kaldte Vanskel.
Jeg er hans Svøger; jeg og ungen Andre;
Hvorfor jeg ræddes ham, er Dronn farlig,
Er han misdendelig; ja! nogt det, Ærling!
Hvad du lov, og lov du ikke det,
Hvor kan du undres, jeg frygtes mig,

det Land, det Land med Minder dig som Søn,
Og Faderen mig med Rettet Norges Datter.
Nu, Herre Landsfænding! faaer gig, I Herre,
Hvad I beslutter for at fangsle mig!

Hemm.

O Gud, min Helga!

Gjøri.

Datter! o min Datter!

Helga.

Saa skal jeg aldrig see af Ihr Navn.

Gjøri.

Jeg aldrig af at kaldes Dig Broend.

Sindssynem.

Nu nok! nu mere end nok! end, I skal føres.
Fald, Gjøri! Dræb den ødmyge Broend!

Gjøri.

Hvad! er du den Udlændiges Fangefoged.

Gjøri.

Jeg lydes, Gjøri! og I gjøre end
Skal I gjøre ligesaa.

Gjøri.

Nu end!

Hvad du, hvad end er?

Gjøri. sidst saa gaaer.

Finnen Dødsens, Gjøri!
Skjønt man med Minder for det, det er end.

(gaaer og kommer tilbage med Vennerne)

Gyrd.

Vil linnen Kongen som du er til, Nidding!

Lindormen. (til de Vanfte.)

Kom! grib mig disse to, og bring mig dem
Til Kongegaard!

Harald.

Hvilket? hvem er I?

Lindormen.

Hvem spørger?

Harald.

Jeg, Harald Trondsøn, Trondhjemes Borgermester!
Som linder Gyrds Søn, og lader mi
Min Hustrue krænke af ukjendte Voldsmand.

Lindormen.

Naar jeg er linder dem for Kongens Søn
Og mine, gjør I dog vel ligesaa.

Harald.

For Gyrds Søn kan jeg er linde dem,
Men ikke saa de Ret at øve Vold
Paa mig.

Lindormen.

Det kan I lade mig forsvare. (til Folkene.)
Grib dem, og før dem bort

Alle. (kaste sig paa Halga.)
Tilbage, Ulve!

Friedsmund.

Vejl ud, jo der gjør Modstand!

Harald.

Jo! det lös

I ni, I unge forvend, det koste Ord
Den løfter i mit Øie, blev løsnet til
En Optand, som I ønsker snart i Hindret,
Men som I ni har Mod at bøde Øieblik. (til Arne og Helga.)
Gaaer, mine Børn! og klasser ni med Modstand
Jeres Voldsland Klin af Bret.

Arne.

Vel! Helga! Kom!

Gyri. (lasser sig for dem.)

Gad! og du lader vore Børn bortslæbe
Til Kongegaard, Harald!

Harald.

Der bøer Kinnskjald, Gyri!
Jeme Lindorm faaer i Hulen, gravens Løgne
Vel ud igjen

Friedsmund.

Det vil nu! aftad!

Gyri.

Gad! I forglemmer mig! Jeg er Jeres Moder,
En norsk Kvinde, og Jeres Ring og Bold
Vom Jer; min Ærend det er, der kalder af Jem,
Der bredes, Gyttes Ære af Jeres Løber.

Ja! jeg vil med!

Lindemann.

Nu! gaae det afsted!
Men vi ad Hynn, gjennem Mundegaden!
De Øvrige Vraal let kunne selle Øjeblik;
Vi gaae ad højre Lagport ud til Volden
Og langs med vores Hoster,

Erna.

Jeg vil fryghes,
Og frygtes selv.

Lindemann.

Nu gaaer!

Helga.

Erna Jeg, Jeg har
Ingen at minde mig at følge Erna?

Lindemann

Hvorfor! Jeg vil dog vi i Sengsel med!

Harald.

Jeg vil Kjærnskjold med; for Jeg det Mod
Det fangsla mig med dem, med! jeg er vred.
Min Vrede er som dens! Lov Jeg, Lov!

Erna. (som imidlertid har staaet med Vindue.)

Vejnd Ikke, Herre Landsfoged! Hvil Eder
Gaaer ind af højre dette Øjeblik.

Lindemann.

Ikke med den fele Hugel da! afsted!

Helga. (giver dem Haand.)

Som Venner! Haand og Tankes, Sangspil, Sød
Ødelille ei, saa Gud han sammensøint.

Sindsmuun

Nu vel! det vil vi saa!

Helga.

Det skal du saa! (de gaae.)

Gjennem Vinen.

Erik, siden Eivil Bley.

Erik. (som aabner Sidevinen.)

Vel skal du saa, saa mindst du farde vinskat.

Eivil Bley.

Ha! saad er det! I hvo alleene, Erik?
Og hvor er Tarald? hvor er alle andre?

Erik.

Nu undvaner det Dengegaard, Eivil Bley!
Vogt Eder vel, at I ei komme efterne.

Eivil Bley.

Hvordan? hvorfor?

Erik.

For Dagen Ord og Udfaard,
Og paa Landsfordingens Befaling, Eivil!

Eivil Bley.

Saad, og han lov!

Harin.

Nagt Ehre, som jeg søgte,
Det gjøre, hvad han tør. I Kongeslid sjørgner
Man ni!

Svik Eley.

Hvad Kongeslid! hvo er ingen Konge
Forblandt!

Harin.

Naar det danske Tilsyn fører
Os Gunst, vil det skjøn.

Svik Eley.

Det danske Tilsyn!
Er da ikke Kong med Danmark?

Harin.

Nu vil man sige!

Svik Eley.

Ja! vi offrede
Det Liebe Sverdet!

Harin.

Svik Eley! med uregang!
Nagt Ehre Tunge bedre! Spild Ehre
I Tvivl og i Skam!

Svik Eley.

Nu du er
Paa Kongegaarden! og hvad mere?

Ingrid.

Af dag i Sengsel!
Hvad du i Morgen er, med Gud og Sindsro.
Jeg vaander Dem, som en Søn, ved Hansøm!
Naar Skovmand kommer med sit Kjøkkein,
Og Dannebrogen er nøklent, gaaer
Det ei som sidst.

Erik Ulig.

Nidkingen! Jeg tror
Et Trondhjems Borgere vil taale det.
Er Bræden bredt, som vi sangaves for,
Da er vi alle frie og alle Normænd.

Ingrid.

Gjem ikke, hvad der staaer

Erik Ulig.

Og Jeg, hvad der sengen sidst i Taarnet,
Skaal skal Jeg bøie den! til Haabets Bræder!

Ingrid.

Hvad! vil Jeg sindelig!

Erik Ulig (i det han gaaer ud)
Normellallen skal

Besvaret ikke stray.

Ingrid. (som efter ham)
Vil, Erik Ulig!

Fierde Akt.

Første Scene.

Vinterøen, Grein.

Grein. (kommer ind)

Der ringes Klokke fra alle Kirkerne, Hjerte
Landsfænding!

Vinterøen. (glad)

Jeg hører det. Du fik da Frøi Olaf.
Kan jeg forrummen, Grein! det at bide
Modringen.

Grein.

Jeg! Jeg er lat at tale,
Der end vil sige, er et gammelt Ord.
Vil han fik Lagen falsk at vide, han
Ufstad, lad ringe Klokke, og kaldte sin
Medborgere til Vaaben!

Vinterøen.

Ved, og du?

Grein.

Jeg kjender Dem; med Harald Haarfagre Navn,
Jeg Normandskibene de mødtes ud,
Fra Finnen ved Østen, naar de fremme.
Alt som jeg vilde sied at Holdne, paa jeg,
Dem skulle sig; den nye Fod paa Fjerne,
Dem skal vist gjøste Ære fra paa Kongsgaard;

Du anden end at Skandegorten lie
Et sydvest om for Klarmands Rigtnor.

Lindsnom.

Du nok med Sverdet sig vil bane Vei!

Grin.

Det vil du vel; Men vi gy bange, Herre!
Det grønnem Gadrum vil koste Blod
Og vend I selv, at de er ikke Sterke.
Var det ni bedre, at I indlod Dem
Et Longegaards Longort, venne Lindsnom;
Nau vi de Dag end haanden fri, og flyde
Ørenlade med yre Sjørrenn,
Skad de, som de kom, rigtig lid.

Lindsnom

Vel, Grin! I er altid Dog og Snild;
I far ikke noget nyt Gadt og Klagt
Med Rigtnom, da I er saa bedrøvem.

Grin.

Jeg saabne at det kommer sig med Vakten,
I lad indkoden.

Lindsnom.

Vel! er Klarmand nær?

Grin.

Snart Valden saan man Rigtnen langt bortu.

Lindsnom.

Vel! send da nu af mine Folk, som I

Han lade paa, at naar den at bage
den Øxi!

Svein.

Jeg finder selv min egen Vang;
Han bredte ny, han Grinde ogsaa de.
Det umuligt vaage de store Skjellrom.
– Det er nu syt de den falde af –
De fik Erkendtning end at bragte sig.

Lindesnom.

Vel umuligt! Svein! Jeg ser de ellers her
Det bedre, jeg er kommen fra.

Svein

Vel nogle!

Lindesnom.

Naa saa man da mygang en skjellig Dag
Med disse vadsige og stolte Trøndre.
Vel var det, at den gamle Kong, den Harald
Ville gaar sig hen i min Hænder. Saa
Han fik med sine Skrøpler og sin Klagelab
Naa kom vi engang Øxi! mere Koil Skjæg!
Det er en Mand i Øyesten for at Dræbe.
Han kan man bedre faa ned Skud fra Sky,
Han løber blindt ned, end man kaster for ham.

Svein.

Men kom jo, jeg er landsflygtig! Skynd skiel dine.

Lindesnom.

O nei! Jeg undres vi er saa sent alt.

Men da saae kiøn Trøndne aabenlyst
Jar sidst Tyrvingsæsnn, saaberg jeg
Jau snart bedekker sig, ja som sædvanlig
Et gjøre fellers Dag med dem; snies ikke!
Saand jeg at leve saa Ordenskonsul.

Irin.

Men naar nu Bondrenn og Kniesmin kommer.

Lindtmann.

Saa er vi i Orsak, min kiøre Irin!
Nu saae jeg alting, som jeg vil; saasnart
Nu i Havmand kommer, skal saa skiøte snart
Med Trondt mellem Lovgrenn; naar det
Er skeet, vi talar ved om Bøder, Brandskat,
Og Gjidsler; da er Trondsing ikke mere,
Som sidstil der saa lit blev yddet paa,
Ju pandsom overmodsagt Øga, da er den
Erobret og skal vorde sandret saa.
Naar det er skeet, jeg vrisø Lau med Sand
Min Irin - Ninon skiød kommer - sjøres jeg;
Skynd dig at faae det Lud til Rigskroind;
Jo før du kommer sid, jo bedre, Irin!

Irin.

Jeg skyggtes dog vel vi for Lovgrenn!

Lindtmann.

Jeg skyggtes i det mindste mere for Ninon skiød.
Skuld saa sig mig dette Øjeb stillet,

Nei ... Dig jeg saaer, Evig Elsk til Dem,
Den Lastens Galgen maae han dragne Troeskab.

Ferrin.

Det er han; nu igen, han drømmer om
Det Blege aftenrøst, og Dammerlongnes.

Lindemon.

Det lad ham drømme til jeg vekker ham.
Men skjønd dig ham! skjønd dig! Dimensfeld er der
Ved den Vandale ei Skjønes Widner. Skjerin gaaer.

Ludem Venn.

Dimensfeld, Lindemon.

Dimensfeld.

I Longnes Navn! spad er det, Herr Landsfoged!
I forretagen det!

Lindemon.

I Longnes Navn!
Gaad forretagen I, Herr Commandant!

Dimensfeld.

Jeg kommer den lit Ragnefab, som min Bringer
Af Longnes ommdragne Mildighed,
Det Dronen Longnes Undersaatnes Hjælpend,
Forskjøner alumnen Velnesd og Kon,
Og skjenker Longnes Land og Folk i Fare.

Lindemon.

Jeg kommer den lit Ragnefab, som min Bringer
Af Longnes ommdragne Mildighed

Et Øiets og Landsfortingens, rundt om
Vor klokken Aalds Mistnor i Graaben,
Og Øystand sikkre Øyne og Folk i Fare.

Vinnesfield.

Den Øystand, som Du kalder det, Du falder
Er nu Øyeblikket; jeg skjønner Eder
Du Du vil stille den igjen.

Lindmann.

Den Øystand,
Som jeg med rette kalder det, tilkommer
Det Eder falder at stille; Er ond skjønner
Jeg Eder, vil gjøre Eders Pligt?
Og gjøre den ikke uforlænet?
Hvis ni da skal Jeg vore mig og Kongen
Ansvarlig for Ham Graaben Blad, den flydende,
Hans af Hans Broer og gode Mand, den Lidne.

Vinnesfield.

Ansvarligheden, hvori jeg, bliver dens,
Som roderlig og øvre Kongens Himmel,
Med overvældende Skald udvaxen
Er blot en Dorgens, en Hindsfadres, men
En Øvrighedspersons med alle Sine
Fra Hus og Hjem, at kaste den i Ungsel
Ene paa Kongegaard, alt mig nødsvigt.

Lindmann.

Ansvarligheden Bliver dens, som Skilde

Med kommer Dødsrigets skallende Tid!
Nej! vil og kan I standse denne Gang!
Ja, alle mig!

Rimrosfield.

Jeg haade vil og kan.
Jeg vilde ikke først afsøge Eder,
Om I mig vilde gøre det, med at
Skjænke dem, I ikke Ærend og Kår
Forstridig selv har skænket?

Lindsmon.

Hesse Udtryk
Skal I staa mig til Rutsjan for; det er
Ikke jeg paa Eders Øjeregnaal har at spare.

Rimrosfield.

Vel! saa gaarn jeg at sætte dem i Frihed.

Lindsmon.

Hvordan! I drister Eder, at skjænke
Dem Jer har grebet in flagranti?

Rimrosfield.

Hør
Landsfoged! tør vi at forbløffe mig
Med de latinske Ord, jeg ej forstaar.
Jeg kjender Eders alt for mel til ej
Et Kjende, saad I Zaldus Dræb.
Fornøjet, saad jeg gjør, skal jeg forsjaane
Nor Konegen.

Lindenow.

Hvad at I søger her,

Der gjør jeg lige af, jeg er Udrustet

I Borgere af et fiendtligt Land, i Krigstid?

Kirkenskjold.

Ud er jeg i eigen Ærend, med

Et mod af Eugen Fiender jeg i Troadsinne.

Lindenow.

Det er da ikke Ære, der er ved det.

Jeg er blot fri Ulig, det er som Nordmand,

Som Danmarks Borgere Udrustet jeg Ladne

Til Vaabne.

Kirkenskjold.

Ja! hvad siger I? jer I

Da faaet det udsendt? Nej! det er Usandt.

Nej! ikke! det er jeg Troad lalt

I Kandt, som i Dag.

Lindenow.

Mod Tarvalds Ord

Jeg sætter fri Ulige Handlinger.

Jeg alle Dieber lyk Kallerne,

Jeg alle Kanter skinte Borgerne

Til Vaabne; ud mig ang, Herr Kommandant!

Gjør Eders Pligt! Min Myndighed Magt!

Jeg ni! ikke at I formaar det ikke,

At Vaabnes Kommandant Gab da Ene gjøre

I maa sikre, mindre svage Hænder.

Vinnenskiold.

I Herre, han jeg kender, alle Skaanemænd.
Nei, Herre Landsfordring! alt for tydelig
I blottes Herre nu. Søgt vil jeg gjøre
Med Harald end min Ride, uden Haabet
Og uden Lad at stille dette Tilstand,
Den Hjælp Eder for velkommen lit,
Ret jeg just skulde bort den mægtige Farlig.

Trondin Konn.

Hvin, du Forræder.

Hvin.

Tilgjemt strenge Herren! at jeg kommer;
Det hjælp, Herre Landsfordring! Rigtnoint
Maaskun for dette Ringnes Skjold, fra fler
Valgt Skjem smad Kongsgaardsporten lit,
Da drein kindelig lit dette Ride,
Paa at med Eid ni hjælp at besøge.

Vinnenskiold.

Hvad?

Kristinnen.

Ja, Herre Kommandant! Hjem forde gjøgt
Skjermandin den Befaling at indbjide
Dem lit at drein ogne Vindbroen
Ad Kongsgaards Kongport.

Vinnonsfiod.

Har Jeg befalet
At Skindbronn skulle lades ned,
Og Portene aabnes dem.

Lindsvom.

Nei! det var Lang,
Jeg vil dog nu drag allermindste Skiel,
Da det er Kongens Folk.

Vinnonsfiod.

Fundlredd

Jeg for en anden Gang vil raade Dem,
At spørge Kommandanten først, for Jeg
Fuldbyder Folk til Gjennemmarsch for sam.
Fundlredd, da saes Jeg snart ei gjenom
De Ryttere just som igjennem Øjen
I denne Henseende, gaarne jeg at befale,
At Skindbronn lades ned for dem
Og Portene aabnes; allerede den I tron,
De havde faaet Forlov at folde Vinge.
Naar det er skeet, gaarne jeg at snute Tarald,
Og, faaber jeg, det bliver sam og mig
Paa let end mindelig og venlig Vei
At bringe Kongelighed igjen tilbage.
Som det end Ulov og end Ommegald
Har vendt Dem at forstyrren den;
Jeg ofre de da Kongen Troft,

Vi faae til Ted og Ønd vil lade dømme.
Farvel, min Herre Landsfoged! Gud beskytte!
Saaledes I selv kan ønske Jer med Ære
Paa Ærens Vei, som jeg tvivler paa! (gaar.)

Kirsten.

Herr Uglo, Lindemann.

Herr.

Det lader nestem, Herre Landsfoged! til
At Ærens Veien ikke gaaer af Hende

Lindemann.

Det lader i det mindste til at Stiftsfiet
Har faaet Lyst at sige det Ord.
Se nu vel godt, jeg bringer mig ikke,
Saad mindst jeg vil ogsaa; Fortæl, Herr!
Hvad gaaer ad Ejnen til, nu dag mel fein?

Herr.

Ikke! ved Jer ingen Fremder nærmt
Eg Boden, alle bidt du hinnsta Postes
Den minste Ærlast; som omvalt
Fi nagen Ønsk ved nu fornærmet af Dem.
Saa sagde nylig Stiftsfiets Adjutant,
Der kom tilbage med Ærendet til Jem.

Lindemann

Det nærer! – og Den Baad, der gik i dag
Til Sverdrup for at lægge Dem Beslag
Paa Præstes og de andre Ejendomme

Dag ind tilbage!

Hein.

Ja! ay vende, Hinrik!

Lindemann.

Vel Hinrik! lad da Helga føres hid.

Hein.

Jeg ren! ay du andre, Herre Landsfoged!

Lindemann.

Du blev for det første, snart du ser,
Fuldt mere end, hvad Ventning Dagen lagde.
Mig lykkes, saa, som fast Udvigelse,
Jan dette Øyeblik stillet inden Skad,
Vi vriste flug til Longen at anklage
Jam for at fylde under Dolk mod
Du Norske. I gaarde med for Vidne, Hein!

Hein.

Du Mand af Hinrikskiæls Troskabshed og Ærlighed!

Lindemann.

Nu Hein! Kristiern er vel snart for Trondhjem;
Der sprag er Hinrikskiold til at falde den.
Men Linder ygg den gamle Kiøm, han lader
Dig drebe i sit Øje, for han vil vinde.

Hein.

Dan kommer Trondhjem i de Norskes Hænder.

Lindemann.

Forslaaer, Hein! mener I, at den

Er Norske ellers Norge til nydue.
Naar Skibsmanden er hjemme, maan Kusten følge.
Naa kommer vi tilbage, Irene! jeg tror
Det ikke Uglo vorder farlig ved,

Irene. (smilende)

Dog nok lur af du smaan, min kommende Herre!

Lindsymon.

Det var lit du trøstes, Irene Uglo!
Dog skjønd dig, skal du følge; jeg skal med dig.
Ved hende selv, men i Enkens Navn,
Man maan vi nogen ting! forstaaer I, Irene!

Irene.

Ja jeg forstaaer tilfulde, Herr Landsføding!
Og jeg er glad, at Alting gaaer med Ønske. (gaaer)

Femte Scene.

Lindsymon, siden Helga.

Lindsymon.

Med skal jeg, det er sprovet; ikke skal
Jeg forsømme ting ustraffet; undre
Hvad skaffet! Ja! det vil jeg ungen fakes,
Jeg jeg først finder gaa med Dig, er jeg
Først ud af Kirnskjolds Borge! Jeg maaer jo,
Et skrøbelig Hende det at følge mig
I Vilfald, at naar Kirnskjold kommer, Ønsket
Jeg vorent komt, og Søglen bortes. Ej!
Der er jo.

Helga. (skjælvende)

Ja! er det den Ret, jeg kaldes

Et mæle for?

Lindsynem.

Erkjender I mig nu

Som Eders Dommer.

Helga.

Ak, for den, I er,

Jeg kjender og erkjender Eder, end

I selv.

Lindsynem.

Her er vi Lid og Ned til Ordelygt.

Hvorfor I ved er bragt, det vend I.

Helga.

Ja!

Det vend jeg, og den Gud, som er Ret,

Naar Eder Dom er Uret, vend det ej.

Lindsynem.

Ret eller Uret! Her er Dommen min;

Dag vil jeg sætte den i Eders Haand.

Helga.

Det vil I nu! maaskee Forbrydelsen

Jeg er at begaae, I sætte vil

Dem at see, om jeg vil dende den.

Lindsynem.

I, Eder Trudgom, Eder Fader, Guri,

Er forfulde for Mysterier og Gyser.

Hilga.

I er Skillagre, Nidrer, Dommer selv,
Min Moder, om I og vil være Dødsel.

Lindtmann.

Om jeg saa Dræng bedøvet, skal I erfare,
Hvad I udbliver med den frekke Tale.

Hilga.

Nei! jeg er vred!

Lindtmann.

Er I? er I vred
Ret saa, som Ildens Sønner, Herre Brudgoms
Hans Modres Forfulde for Øyne falde.

Hilga.

O Gud!

Lindtmann

Det kostede mig ikke ret Ord
Dan ligge de for min Fødder, Hilga!

Hilga. (alder fattet.)

Og morfor skjelder I da disse mange?

Lindtmann.

Det kostede ogsaa blot Ord ret Ord,
Og I er alle vredede.

Hilga.

Og Ivorn I,
Skal jeg skjønne, Ivorn, Tavald, Gyri,

De vilde rædde af mig med det Ord!

Lindgnom.

Jeg vil med ikke høre det.

Jalga.

Hi saae

Jeg det behøv; det Ord, hvorfor jeg vil
Skoffer mig forbrydelse, er ren.

Lindgnom

Jeg siger, jeg lider med paa Lindormevisen,
Jeg haaber Løgn gravne Ord er
Et Dommehelm! Stoal Dem ni drogen!

Jalga.

Jeg lider Dem paa Gud og paa mig selv.

Lindgnom.

Nu vel! med faa Ord da; i min Hænder
Jeg er, det jeg selv; jeg skal til Norrig;
Der jeg selv, det Kunst med Ædre Minde;
Gaaer jeg frivillig med, forigiøre jeg
Paa Nudet Ædre Fader, Storm, Egvi,
Men ogsaa Ære kommer dreve Blad,
Skal jeg udgrave Ære; og jeg maa
Til Norrig ligesaa med mig.

Jalga.

Det gjør

Jeg ikke! Jeg har givet alt for Ære
Til at jeg kunde leve den, jeg fande

Hvorfor Ild, den Ild, i Hus med Ære.

Lindemann.

Det skal I snart erfaren! ind skal I;
Med ellers ikke Ære Minde; nu
Med skal I.

Helga.

Og I kommer at Dumme dyngen
Mig med min Villie til at følge Ære!

Lind

Det kommer jeg! Hvad Ban I vil gjøre?

Helga.

Døde!

Ind ungang, Herre Landfogding! jeg gjentager
I Ære Præsis, hvad jeg præm min Ærem:
Med Ham jeg dræbe Hengsel, Kjøndler, Døde,
Den Lad, I Lasten over ham, er min.

Lindemann.

Hvor Stolt!

Helga.

Ellen bestemt! Vaamegen Ret
Er dog tilbage, skjønt I gjelme den,
Man Ban forbrøde Liget, naar man vil.

Lindemann.

Naar Ære Gu til Mordgjerning! Nei
Den vilde Ære Ære ud; Ban gjør det
Mig ondt, jeg ni Ban under Ære den.

Og saaledes gaar at Lystens vil forgaae
I Vinteren paa mit hverstlot. Ved vil
Jeg ikke at faae Eders fordragt.

Hilga.

Aldrig!

Lindsmon.

Jeg altid saa bestemt! Ja saa! I kvorne
Formaadentlig at føre Ordningen under.
Vogt Eder vel, at Eders Haab ni glipper.

Hilga.

Mit Haab har I jo ført; det glipper ni.

Samtl. Venner.

Vinnskiold, Ivar, Ejvind Tarald, Lindsmon, Hilga.

Vinnskiold.

Hvad nu hun, min Venner! for, som I.

Lindsmon.

Er det saa vist?

Hilga.

Min Ivar!

Ivar.

Hilga!

Hilga.

Fader!

Ejvind.

Min Datter!

Hilga.

Moder!

Lindström.

I forvirrende Ærbø
Mig uadsøgt da at lægge dem,
Jeg frygtet har for Landsforræderen,
Det Øiet hvorved en uværdig Ønd
Af Mytteren.

Ottenskiold.

Ei glemmes jeg at Øiet
Og mindst uværdig Ønd. Ei fallene har
Jeg som I synes at formode blev ud
Med dem, I kalder Mytteren. Jeg har
Indtrædt Ved Eiet, og Øjnene
Som Øvrigheden havde sig, at forebringe
Snart De har at begiere ellers Klage;
Jeg vil i Deres Overværelse
Med Deres Samvaer, om I selv det vil,
Dem given Naar dreje.

Lindström.

Jeg! Ønd, og Øjne
Ellers, hvorfor jeg var Trondjems Kommandant,
Det Naar, jeg var Tyrannen i Staaben.

Ottenskiold.

Som ofte har jeg skudt paa Kongens Fiender,
Til det jeg skulde frifte mig at Øjne
Paa Kongens Undersaatter, om nødvendig
Jeg dømte Ønd og Ønd at skilde Hellere

~~Jeg~~ Jer du med ikke Vrøkhed nægnes skal,
Du tillader sig den allermindste Ret,
Mod nogen Dansk; selv Ære Sølv og Guld,
Naar fiendtlig du med fordanske Ære,
Naar det du klage over Ære Ran
Jidbringes sag ske trygt fra Tarvalds Huus,
Som det var gjemmen Ærin Uglos Ringlag.

Tarval.

Ant vraan Trøndne!

Vonn.

Jaer! Ære Aand
Er ogsaa Ære Sværd.

Tarval.

Nordmands Aand.

Lindsnom.

Ikke sagt! — men da den Aand just ni nu due,
Dom Dannevigs Konge har saa Grund at ønske,
Paadragne J med mig, min gode Tarval!
Til at forsøge om Ære Nordmands Aand
Maaskee ni og mit eigen bort hente.

Hjemmestjal.

Hvorledes!

Lindsnom.

Ja Ære Kommandant! jeg agter,
Naarsnart jeg først saa snart det Egnes Tillid
Ef Ære, ellers som jeg før vil kunde,

Nedkast af de lydske Skjaldes,
Ved gaae til Riøbmanden at modtage Kongens,
Hvor det staaer til i Trondhjem; det modtagne
Fra min Sangens, dersom I tilstedes,
Vore Fiender alles Gudsbes, tilgjemmelt;
Nok at du skal med mig til Riøbmanden.

Thori.

Til Riøbmanden!

Lindesnom.

Nu ja! vend I det ikke
Karl Gustav har nesaavt, I saa ofte
Har fulbut aftes dag ingang igjem
Ved hans under Dannebrogmands Vagter,
Af Alvaar at afhælde dette Skifte,
Han dragt nu igjem for Riøbmanden
Og endelig nu Dannebrogmands Vagter
Og Drom i hans hjemvejs Hænd.

Thori.

O! Jeg vil ob i Naade, gode Gud!
Og giøre hans fordelt Hjemmod tilskamme.

Drom.

Den kostelig Madme! Ske det saa han gjorde,
Saa Riøbmanden nu drog Falskhed strandet,
Og Retfærdig Gud nu gjøe du Danskes Ride, (Efter Lindesnom Ophæv til Lindesnom)
Ihu fulg! Du kommer! Hjemmes Time kommer.

Rindsmen. (læser)

"Nødsindig og troløsslige formaning
Til Trondhjems Høiærværdige Biskop, og
Vasfolden, Kantzler, Øvrigs befalingsmand
i Norge." Vil I den, Herr Kommandant!
Det allerformindigste Øyeblik;
Kronen I nu, at den, for hvem det findes,
Er finder gnu nu Tid, da Øyeblikket
Udstilles under samme Paaskud her,
Er Kongens Ære og Ære!
I dine? Nu saa kast du, min Tavald!
Kongens Ære og gode Navn, kast I!

Tavald.

Det Ende jeg vel og i jeg Ende sige,
Hvordan det Værst var kommet i hans Hænder,
Og hvor ubrugt det havde liggt der;
Men dersom det, som nu jeg ucaan formode
Af Eders egne Ord, er sandt og ægte,
Har Eders Konge troløs og listig
Bundet sig til hvorvore Øyeblikke Ord,
Da har han brudt hvert Baand, som bandt os til ham,
Da er jeg ri hans Mand, men Danmarkskongens;
Da er jeg Nordmand og ri Konge fornøyd.

Øyri.

Ant, Herr Tavald!

Kronn.

Eldrig var jeg fornøyd,

Og mand jeg fadre Harald Tak, han vi
Forrundrede mig med Forspas, som jeg vi
Han skylde Dannekongens Sinde.

Helga

Kom!

Vi solde kronlig; fred vi skue sinanden.

Lindtvorm. /til Helga/

Daa faare vel ogsaa jeg at solde Ord,
Og indtil I han kommen paa mit Skib,
Vil sende Ske ud paa Munkholm i
Forvaring.

Tyende Mann.

Ostinatten, i hvilken Hvid Ulig med flere af Raadet, de Forvrige.

Ostinatten.

Hvid Ulig og Jordmoen
Nu Kongens Fadet!

Vinonskiold.

Nu dem ind! – /til Hvid Ulig/ I kommer,
Nu jeg har skillet ske Gudolne!

Hvid Ulig.

Og

Den edle Vinonskiold har vi ingen Gudolne
Ofres; med aldrig kund vi Ulon af ham.

Vinonskiold.

Og giver dog lit Raaben med mig.

Frik Ulig.

Herren!

Jeg ved det jeg, at Vedrus søne Harald,
Med alle Dem, udenom Løn og Ære
Er fangslet.

Vinrenskiold.

Du har ret, ret det da Mødre
Et haan som det!

Frik Ulig.

Hør mig, Herre Kommandant!
De er det sagt, at han er fangslet, da der
er krig med Danmark, der er ikke noklarer,
Hør hørt det dansk Tilsagn fra er Ænt.

Vinrenskiold.

Hvo turde sige det?

Frik Ulig.

Hvo! Enin Ugle!
Landsfordrugnes Forkroligste!

Mange.

Ja der

Jeg!

Kindynoen

Jeg er der!

Mange.

Fukt!

Harald.

Ant, min Søn!

Vinnenfield. (til Lindenørn)

Var det ikke Eders Ønske, jeg sagde saa?

Lindenørn.

Ingen er ikke Eders Vilje Naar.

Vinnenfield.

Maaskee I skulde have at Nar paa Øvergaarde,
Der minder eiet Ønske jeg i Ludne.

Lindenørn.

I Ludne! da er jeg med mig i Vanvid!

Vinnenfield.

Skal vi først gjøre jeg sørger jeg i Trondhjem.
Nu Svik Oley!

Svik Oley.

Nu Herre! Kommer nu
Et Øjeblik Eders Ligeform og dødelig,
Som det er Ikke imellem Mand og Grandes,
Men det er sandt, at Eders Konge har
Ansaldet Danmarks gode mig med Krig.

Lindenørn.

Hvi saa? hvad er det Eders Dag?

Svik Oley.

Jo Herre
Landsfænderen! er den Grund, for Skikken Vanvid
Til Trondhjem, Vendt, er nok sørgeligt det og.
I Trondhjems Navn og Ligne jeg prøvede
Karl Gustaf Vanvidsø Konge Huldskab, Troskab
Og Mandskab, og forenøjer min gamle Ed
Til Danmarkskongen Frederik den Konde,
Jeg forlader Eder og at vænne Trondhjem,

Som ikke mindste Ret I sagde ikke.

Lindsmorn.

Ja! og I skulde med at gribe dem,
I lade lægge deres Hænder
Ser deres Sværder.

Vinnefield.

Saa vist Ord som De,
Saa det De selver gaar frosset igjenn.

Lindsmorn.

Naad! Ord med Landsforraeder!

Harald.

I mindre,
Den Dagt er brudt, forrend vi blev fremskue.

Lindsmorn.

Tie I! I er min Fange, alle saa
Jeg giver Ord at Saam Eders Hænder.

Vinnefield.

Dog vi er I min Fange i fremskue Lov
Naar Eder giver Ret til saa at handle
Med forrinden ikke Maad.

Lindsmorn.

Herr Kommandant! min Gjeller, det var Dette,
Da I saa Dadet Oplandsfandiggjorde
I gav dem ei En Grund, da Jeg min Gjeller,
Jeg Kjøre Flammandes Kjøbere i Haanden,
Dem saaberg jeg, vil Staat afgjøre Dagen. (Dem ud af Studiet)
Ja rigtig! det er dem. Det Feil Blig (Vie I gjenlade
Den frelse Tale, I nyes føle fra,
Og angrefulde over gjem Eder
I Kong Karl Gustavs Naade, mulende

Snart han bestillers ovenfor Eder, da
Er det Dem som Ud. Naar Obrist Stormand
Har kraevet ind er Naadens Tid forbi.
Nu fortiug, Herre Oven!

Christ Bliig.

Vi vente Eder.

Statsraad Penna.

De forrige skriver Ugle, Major Holberg, Sølge.

Lindemann.

Nu snart! Der er han!... af! er Obrist Stormand
hjemme?

Holberg.

Han kommer strax.

Lindemann.

Nu snart kommer!

Salgin! Jeg vil, jeg skulde hede, men
Den ikke mindre Herre Navn.

Holberg.

Vi saae
Jer sadt end Omgivelsen af Trondhjem.
Mit Navn er Christian Holberg, norsk Major.

Lindeman.

Hvordan!

Klinnstiod. (tolker)

Forraader!

Holberg.

Hvor Kommandant!
Lad Overdet hele nu er det for sent.
Vi er som Herre Longegaard i vor Magt.
Ja er vi Stormands Rytteres, min Kommand,
Der saa fangen jem og jaes, saa laante

Vi have blodes for at faae norsk Trondsinn
Tilbage inden Blad, som vi bortgave det.
Vi gjerne ikke flyr til vore Fauger.

Harald.

Nei, kjelte Holberg! Borgermesteren han
Ved Heil blev ay dissa gode Mand,
Som Dannevirkeyan Frederiks Underhaandler,
Efterdet Commandanten lit at komme
Vor Ege, som vi forbundet af Norriges Konge.
Vi forderer jeg i Skaden Trondsinns Navn,
At samme Haar tilstede han os nu,
Naa han med alle Vin maan ufindret
I hand forlade Trondsinns Ege ay Hist.

Gjuri.

Det er han vord, den ringede Kvinnefield,
Min Lindemann ...

Harald.

Vil vi skjenke Kvinnefield, Gjuri!
Ja Glokkeday som dennen da vi akter
Fu Norges, Dannevirkets, Frederiks,
Maan ingen Hjem ay intet Nay besmitte.

Holberg.

Hør, Commandant! yde Borgermesterens Fordring,
Dem I han fest, tilstaaer jeg fremmed Ere
Og alle Eders Landsmand fikkes Forlaay,
Med ad, snad Eder mø. Jeg omvendvagner
Til Eder at bestemmen selv, snad Skikkaar
Hud han underver; gaaer til Eders Dolig
At omregnin dem; jeg kommer restere,
At underskrive.

Rinnenskiold

Hvor Major! jeg gaaer.

Gi, Harald! jeg medkinder ikke Gadsel,
Men tron, en Ægte fra en Normands Kissel
Mig finde næsten umuligt tidsnok.

Harald.

Min ædle Rinnenskiold! Hold op, ikke Blad
Som ikke ovenpaa nogen Grundes Grund! (Rinnenskiold og Lindenorn gaae)

Niende Scene.

De forrige uden Rinnenskiold og Lindenorn.

Frit Slag (til Hein)

Nu! gaaer I ikke med de andre Omsider?

Holberg.

Miskjend ni Hein, Frit Slag! nest Gud,
Er Hein den, der har bevaret Trondhjem;
Ved ham kom Normand i vor Magt, ved ham
Blev Kongsgaardsporten aabnet os; ved ham
I bragtes til den Dyssland, uden saaledes
Det mægtige Sindene faldne var ikke let
I vort Navn.

Harald.

Hein! at jeg finder
Dig altid som en ægte gammel Normand
Tak! det giør mig lagen dobbelt fristig.

Hein.

Jeg beder det, Harald! Ikke jeg vand snor længe
Det studse ledt mig, at jeg var uretfærdig
I Eders Øine. Tron mig, indtil vinden
Fra Trondhjems Fæstes Runde bragt mig til

Det falder ud at skjønne, saad og skjønne,
Og skjønne Trondhjemmes bedste Borgere det.

Helga.

Nu Storm! hvor er nu dit fædreland?
Det Land, hvor dine fædres Konge lyder?
Det Land, hvor dinn fædres Borge hviler?
Det Land, hvor dine fædres Sprog der hjemme?

Storm.

Det Land, hvor Minder om din Kjærlighed
Det store Hjerte nun var mig nat,
Det skabte mig et Jordnes Paradis.

Helga.

Som ingen Skrønnes Engel er skal bilde.

Holberg.

Nu frisk Mod! gjør I det klog bekjendt
Blandt Trondhjemmes Borg og Kjøbe Borgere
Det det er alle norske og Dannebrogsmænd.

Guri.

Saa blive det til min sidste Dage!

Harald

Og mig Dannemark og Norge er
Et Broderfolk, troefast forenet ved
Det ædleste blandt Dand og Kjærlighed,
Til nu og ævinnu Konge, Samme fader!

Storm.

Og Kjøbmandsskibe gjøre Tvillingstromme
Med Christian den femtes Kjøbstadgjøre!

Hulga.

I sun sin Lön i Bragn Rigers Själu,
Din Tod i Ungmesattnes Ärlighet!
Du glade lugn, lida, dö for sann,
Dom din for vorres ælskta Fædrevid!

Holberg.

Kong Fredrik lugn! lugn Dannes Kongen!

Alle.

Dannebro og Norges ælskte Fædrevid lugn!